

KOMMUNISTISK POLITIK

International demo & fredsvagt- København 1. august 2006

EN ANDEN VERDEN ER NØDVENDIG: SOCIALISME

Nr. 15

10. årg.

2006

18. august -
31. august
Støttepris 12 kr.

TEMA: BOYCOT ISRAEL - GLOBALT

- Terrorkomplot på tærsklen til 9/11 s. 2 ● Overfaldsmænd og deres støtter s. 3 ●
- Den svære integration s. 4 ● Kommuner undgår straf s. 6 ● FN og Libanon s. 8 ●
- International demo og fredsvagt s. 9 ● Annettes appel s. 10 ●
- International Ungdomslejr: Stor succes s. 11 ● Sluterklæring s. 12 ●
- Tak fra DKU s. 14 ● Protest Mexico s. 15 ● Forsvar Cuba s. 16 ●
- Boycot Israel -globalt s.18 ● Debat s. 22 ● 2. september - en skillevej s. 24

Terrorkomplot på tærsklen til 9/11

KOMMUNISTISK POLITIK

- **D**e må ikke have to lightere med i flyet, hr., sagde sikkerhedskontrolløren i lufthavnen forretningsmæssigt. *Hvad for en farve vil De beholde?*

Det er snart 5-årsdagen for 11. september 2001 og dagligdagen er blevet idiotisk fyldt af småbesværligheder, der skal minde folk om at terrorfaren er lige om hjørnet. Kaos i lufthavnene, forsinkelser, køer og besvær – daglige små ofre på terrorbekæmpelsens alter.

- *Efterlad ikke deres bagage uden opsyn. Husk at tage den med når De går!* og tilsvarende monotone opfordringer fremføres på metalliske båndindspilninger i den offentlige trafik med regelmæssige mellemrum, som sikkert reguleres fra et eller andet kontor for Intern Skæmt og Spøg under en af de hemmelige tjenester.

9/11 er aldrig for langt væk. Og når der er brug for den, dukker den beredvilligt op. F.eks. når USA, Israel eller en anden vigtig aktør i den store 9/11-fortælling er i færd med noget, som ikke tåler dagens lys. Så sikkert som amen i kirken, bånd med nye trusler fra Osama bin Laden og Foghs betingede nrefleks: *'Yes, George; we'll send more soldiers'*, dukker et storstilet terrorangreb op, som fuldstændig overtrumfer de skumle og lyssky begivenheder.

Det er kommet så langt, at påstanden om et potentielt terrorangreb fylder mere i medierne end den dagligt pågående statsterror mod libanesere og palæstinensere fra Israels side, eller mord, bombedrab og nedslagtningerne under USA's og NATOs auspicer i Irak og Afghanistan.

Sådan sprang en mediebombe midt i Israels offensiv mod Libanon. En stor gruppe unge (især i UK) er blevet tilbageholdt under mistanke for at planlægge at springe et ukendt antal fly i luften over Atlanten. Som sædvanligt er der næsten ingen fakta tilgængelige i den nye pakistansk-britiske terrrorsag.

Det står klart at en række personer i England har været under overvågning i et ukendt antal måneder, måske helt tilbage til december 2005. Tilsyneladende efter tip og i samarbejde med Pakistan. Sagen ser ud til at være opstået på baggrund af oplysninger opnået gennem tortur. I begyndelsen af august 2006 blev en gruppe mænd arresteret i Pakistan. Efter et par dage i politiets varetægt indrømmede de, at de forberedte et selvmord-

sangreb på nogle fly, og angav et antal personer som deres med-sammensvorne. Derefter blev de navngivne samlet op på deres adresse, hjemme hos kone og børn.

Ingen konkrete beviser er fundet. Det kører som i Middelalderen, hvor en mistænkt heks snart havde samlet et helt bundt fordømte på vej til Bloksbjerg.

Flere internationale og samtlige danske medier, der gerne vil være med på den rigtige vogn, mener at vide at et terrorangreb i den helt store stil er blevet forhindret ved det britiske og pakistanske politis resolute indgriben i den hjemlige hygge i mange små, på overfladen ganske almindeligt og nærmest uskyldigt udseende terroristhjem, beboet af næsten normalt udseende mennesker med blot en smule kulør.

Der er imidlertid ingen beviser på noget som helst. Ingen bomber, ikke engang plantede bomber. Ingen er arresteret i en lufthavn med noget, der bare vagt minder om noget, der måske kunne indgå i en bombe. Velinformerede amerikanske medier er fremkommet med den påstand, at de anholdt planlagte at sprænge 10 fly i luften med en særlig flydende tokomponent bombe, der blandes (i al ubemærkedhed) ombord på flyene. Dette skulle være efter en opskrift fra begyndelsen af 1990'erne, der indtil nu har været holdt lige så hemmelig som den originale opskrift på dræberdrikken Coca Cola.

Nutidens terrorkomplotter er nærmest geniale, uanset hvilken vinkel man anskuer dem under. Lykkes de, vil alle involverede være dræbt – som med det oprindelige 9/11. Lykkes det ikke og kan de ikke bevises, er det alligevel overvejende sandsynligt, at det måske ville finde sted, hvis det havde gjort det. Det er virtuel og virksom terror! Flere hekse til Bloksbjerg!

Virkelighedens komplotter forløber samtidigt, uanfægtet af love, offentlig mening eller kritiske medier (som ikke eksisterer). Det israelsk-amerikanske terrorkomplot mod Libanon og palæstinenserne belønnes af FN med en større besættelsestyrke til det sydlige Libanon, som skal afvæbne Hizbollah. Danmark har begejstret stemt for, kalder det våbenhvile, og vil nu sende søfolk til Libanon, fordi landsoldaterne er stukket af.

- *Jeg vil have den røde, og jeg sætter snart blus på!*

Redaktionen 15. august 2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 280 kr.
År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner
½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 25.08.06

Overfaldsmænd og deres støtter

Der skal mindst to til et overfald: Overfaldsmanden og hans offer. Terrorstaten Israel indledte en uprovokeret og ulovlig angrebskrig mod Libanon og bombede og fornyede besættelsen af Gaza. I en måned lod USA og det 'internationale samfund' Israel løbe amok og lægge et naboland i ruiner, ødelægge dets infrastruktur, smadre dets økonomi, dræbe dets børn og fordrive dets indbyggere med avancerede bomber, kastet fra de mest moderne fly, penge kan købe, og med en teknologisk overlegen hær. 'Det internationale samfund' evakuerede sine egne borgere – og overlod libaneserne til deres skæbne og palæstinenserne til fornyet glemsel.

Israel havde angiveligt bedt om tre uger til militært at knuse Hizbollah, den væbnede muslimske nationale frihedsbevægelse, som i år 2000 fordrev Israel fra det sydlige Libanon – og som den zionistiske stat lige siden har pønset på at tilintetgøre med magt. Israel fik tre uger, fik fire, fik fem – og så kom der en FN-resolution, vedtaget i Sikkerhedsrådet, udarbejdet af USA og Frankrig, officielt i tæt kontakt og samarbejde med Israel (og med Danmarks sikre stemme), som angiveligt sikrer våbenhvile og et stop for rædslerne.

Sandheden er, at Israel ikke vandt den attråede militære sejr. Dets generaler, efterretningstjenester og politikere, suppleret med de amerikanske og europæiske, tog alle fejl. Hizbollah blev ikke knust. Det blev ikke fordrevet nord for den linje, Israel havde fastlagt. Det blev ikke besejret og nedlagde ikke sine våben, men fortsatte sin kamp mod den militære israelske overmagt og har tilmed fortsat styrke til at angribe israelsk territorium (hvad der ifølge international lov er fuldstændig legitimt i selvforsvar mod en angribende magt).

Israel vandt ingen militær sejr, men det blev selvfølgelig heller ikke slået militært. Alligevel led det store tab, både i mandskab, med langt over hundred dræbte soldater, og prestige. Myten om den uovervindelige israel-

ske hær er begyndt at krakelere. Det er en myte, fordi ingen illegitim erobringskrig og ingen brutal aggressorhær, som kæmper for en uretfærdig sag, er uovervindelig.

Den israelske superhær vil blive slået, før eller senere, af folkenes modstand, af de arabiske, det libanesiske og det palæstinensiske folks modstand. Hizbollah er et symbol på det libanesiske og de arabiske folks modstand mod det aggressive zionistiske Israel, der aldrig vil gå med til at palæstinenserne kan opbygge en levedygtig stat, men i mere end et halvt århundrede har holdt det oprindelige Palæstinas befolkning i slaveri og

landflygtighed, og til enhver tid har angrebet sine øvrige arabiske naboer, når det har følt behov for det, helt uden hensyn til både international lov eller tidligere FN-resolutioner. Denne måneds massakrer i Libanon er en gentagelse af massakrerne på de palæstinensiske flygtningelejre Sabra og Shatila, som Ariel Sharon var ansvarlig for, blot i endnu større målestok. Hans efterfølger Ehud Olmert er allerede kvalificeret til en krigsforbryderdomstol – og dens højeste straf. Sikkerhedsrådet og dets resolution kom simpelthen den mislykkede israelske offensiv i Libanon til undsætning. Er Hizbollah ikke blevet afvæbnet og slået af Israel, vil Israel nu forlange, at FN-tropperne afvæbner det. Stillet overfor den fuldbyrdede kendsgerning, som Israels, USA's og FNs dobbelte overfald på Libanons suverænitæt er, har Hizbollah accepteret 'våbenhvilen' - men vil fortsat bekæmpe alle israelske styrker på libanesiske jord, og vil ikke acceptere en afvæb-

ning. Et kompromis med en velbevæbnet røver ved at aflevere pengene mod at beholde livet kan være et nødvendigt kompromis. Hizbollah kæmpede for sit liv mod Israel, afleverede intet og lever endnu. Da FN kom på banen til støtte for den israelske røver, er Hizbollah gået på kompromis – og vil blive styrket af det.

Både Hizbollah og det demokratiske valgte palæstinensiske Hamas betegnes som terroristorganisationer, tilmed som fundamentalistiske islamiske terroristorganisationer. En stor del af den danske venstrefløj, som traditionelt har været stærkt pro-israelsk, hyler med i dette kor. Det er rent og skært bedrag. Hizbollah og Hamas er nationale befrielsesbevægelser af religiøst tilsnit. De repræsenterer en konsekvent kamp mod den zionistiske terrorstat Israel. Det er af den grund, og af den alene, at de har en massiv opbakning. Svinger de modstandslinjen, som PLO gjorde det, vil også de miste den folkelige opbakning.

Socialdemokraterne, De Radikale, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten havde alle travlt med at vaske hænder i forhold til de israelske forbrydelser. Efter temmelig lang betænkningstid valgte de at gå på gaden under parolen 'Våbenhvile NU', da FN-resolutionen var lige om hjørnet. De krævede ikke at Israel øjeblikkeligt skulle trække sig ud af Libanon, eller at Israel skulle straffes, isoleres og boykottes af det internationale samfund, indtil international lov også råder i Mellemøsten. De støttede Sikkerhedsrådets vennetjeneste til Israel på libanesernes, palæstinenserne og retfærdighedens bekostning. De tog 'klar afstand' fra Hizbollahs og Hamas' 'religiøse terrorisme', mens de dækkede over den religiøse zionistiske statsterror.

Enhedslistens Frank Aaen gjorde et stort nummer ud af understrege, at han ikke er enig med deres 'politik og ideologi'. Det er en anden måde at tage afstand fra deres legitime væbnede kamp på – og stille sig på overfaldsmændenes side.

Den svære integration (uønsket)

Hvordan undgås ghettoer og ghettoskoler i Danmark? Vesterbro Ny Skole har problemerne helt inde på livet.

Ebbe Klausen

Første skoledag: En af de børnehaveklasser på Vesterbro Ny Skole

Danmarks pt. mest omtalte skole er nok Vesterbro Ny Skole. Det gav storm i medierne, da skolen kort før ferien angiveligt efter pres fra danske forældre besluttede at inddele deres børnehaveklasser efter etnicitet. Kritikken haglede ned mange steder fra.

Nu er beslutningen omgjort. Efter sommerferien startede børnene i to basisgrupper med nogenlunde lige mange etniske danske elever i hver gruppe.

Vesterbro Ny Skole er sammenlagt af to skoler – Ny Carlsbergvejens Skole og Alsgade Skole – førstnævnte med et flertal af etnisk danske elever, den sidstnævnte med 80 % elever med udenlandsk baggrund.

Kommunistisk Politik har talt med Ebbe Klausen, veteranlærer fra Ny Carlsbergvejens Skole.

KP: - Hvordan har lærergruppens indstilling til opdelingen været?

EK: - Som lærernes tillidsrepræsentant har gjort gældende, så er vi imod en opdeling af elever *udelukkende* på grundlag af etnicitet. Det kan vi naturligvis ikke forsvare. Vi er lærere for alle vores elever, hver og en. Vi vil et læringsmiljø – en skole – hvor såvel Hans som Hassan trives og udvikles. En papiropdeling efter navn er både et uheldigt såvel som et uacceptabelt sig-

nal at sende.

Når dette er sagt, skal det tilføjes, at hele skolen – også lærerne – er dybt bekymret for, at tendensen til, at de danske forældre fravælger skolen, vil fortsætte i de kommende år. I de nystartede børnehaveklasser er fordelingen således, at ca. 30 % kommer fra etnisk danske hjem, altså mindre end en tredjedel.

KP: Hvorfor sker denne udvikling, fravælgelse her og nu?

EK: Det kan der ikke gives et entydigt svar på. Forældres skolevalg er næppe betinget af en enkelt faktor. Men Vesterbro Ny Skole er som navnet indikerer en ny skole, dannet for to år siden gennem en sammenlægning af de tidligere naboskoler Alsgade Skole og Ny Carlsbergvejens Skole. Og det giver naturligvis uro.

Ikke blot var der en stor og markant modstand mod det politiske mål med sammenlægningen, der som altid – pakket ind i lidt cellofan – drejede sig om, at det er billigere at drive én skole frem for to. Klassekvotienterne var kort sagt for små. Samtidig var antallet af tosprogede elever meget forskelligt. På Alsgade var der 80 % tosprogede elever, mens den tilsvarende procent for Ny Carlsbergvejens Skole var ca. 20. Politikernes overskrift for sammenlægningen var integration samt dannelse af en tre-

sproget skole.

Modstanden mod sammenlægningen gik ikke på nogen måde mod ønsket om integration, men derimod på bygningskompleksets almindelige uegnethed som basis for skabelsen af en af Københavns største skoler. Det førte så til, at politikerne følte sig tvunget til at punge ud og blandt andet investere i bygningsforbedringer på op mod 20 mio. kr. – de havde haft et udspil på blot omkring 6-7 mio.

Vi har nu i to år drevet skole i bygningsrod.

Endelig skal man ikke glemme, at en ny skole ikke bare er født med en identitet, med en bestemt og accepteret kultur. Det tager flere år at opbygge en sådan fælles identitet, profil om man vil. Det er almindelig kendt – om ikke anerkendt – at det tager 5-7 år eller mere.

KP: I mange skolekredse, i overensstemmelse med ønskerne hos forældre, både danske og indvandrere, har man altid gået ind for, at der var et flertal af dansksprogede børn, ca. 2 til 1, af pædagogiske hensyn og af hensyn til en succesrig integration. Hvad er det nu, der sker?

EK: Som sagt: Politikerne fik deres sammenlægning og gik så videre til næste punkt på dagsordenen – dvs. tabte

interessen for integrationsprojektet.

Her er så problemet. En skole kan vel næppe alene sikre en integration. Den er afhængig af sit skoledistrikt, af de elever, der rent faktisk bor i området. Af boligpolitikken, lejlighedernes størrelse, kvarterets børnevenlighed, kvarterets sammensætning osv. Bliver det omkringliggende kvarter til en social eller etnisk ghetto, bliver dets skoler også til ghettoskoler. Og det er forhold, der virker ind på hinanden.

Er sammensætningen af elever i skolerne skæv, risikerer man en udvikling, hvor grupper af forældre taber tilliden til, at en skole kan sikre den bedst mulige udvikling og læring af for deres barn, og fravælger skolen. Og det er ganske forståeligt, at forældre bliver nervøse, hvis antallet af tosprogede elever er meget større end antallet af elever med dansk baggrund alene.

Så kigger man sig om efter alternativer.

KP: Du har som lærer fulgt udviklingen gennem mange generationer af elever, og som kommunist har du vendt dig kraftigt imod den borgerlige og socialdemokratiske politik gennem årtier for ghettoisering og skabelsen af ghettoskoler – på trods af al deres snak om integration i de senere år. Er kampen mod ghettoiseringen ved at blive tabt – og hvem har efter din mening ansvaret for, at det er kommet så vidt?

Problemerne omkring de såkaldte ghettoskoler har været kendt i årtier, og det er betegnende, at politikerne nærmest bare har ladet tingene udvikle sig. Helt tilbage i begyndelsen af 80'erne lå i Københavns Borgerrepræsentation et forslag om, at ingen skoler skulle have mere end 50 % tosprogede elever. Her lå det godt, også da den første skole i København – Gasværksvejens Skole på Vesterbro – overskred denne grænse. Så fulgte den næste skole efter, og den næste ... men så droppede man også forslaget uden at behandle det!

Og sådan har det været lige siden. Når problemerne omkring en eller flere skoler eller kvarterer topper, reagerer politikerne med gode (*læs: stemmegivende*) forslag eller udtalelser, der så, når den umiddelbare mediestorm er ovre, blot går i glemmebogen. Efter at Urban havde rejst problemerne omkring

vores børnehaveklasserne i sidste uge, og tv fulgte trop, så udtalte Venstres uddannelsespolitiske ordfører, at hun kunne forestille sig, at man brugte nogle puljepengetil at favorisere de pågældende skoler, forbedre de fysiske rammer og undervisningsmaterialerne. Den socialdemokratiske uddannelsesordfører var ude med, at kommunerne skulle have flere penge, så de var i stand til det ... osv. Så stoppede Bo Asmus Kjeldgaard (SF's og Københavns børne- og ungeborgmester) opdelingen efter etnicitet som ulovlig, mens Bertel Haarder straks ville gøre en sådan opdeling lovlig.

Tja ... ord eller stemmefiskeri, om man vil, intet andet.

Sådan har det altid været.

Der er kommuner, der i årevis har fordelt eleverne på skolerne lige, også

selvom det har betydet, at børnene skulle busses til og fra. Albertslund f.eks. Det har i det mindste dér været en funktionel løsning.

I København snakker man om, at skolerne skal udnævnes til magnetskoler (og få visse økonomiske fordele), man hylder det frie skolevalgspolitik og laver en økonomisk fordelingsmodel, således at pengene følger eleverne. Konsekvenser heraf er bl.a., at skolerne fristes til at fylde klasserne op til lovens maksimum på 28 i stedet for at henvise eleverne til naboskolerne. Det er ikke med til at bringe en skole som vores på højkant igen.

Politikernes parole i ghettoiserings-spørgsmålet er at lade stå til. Som sådan er det en kamp op ad bakke, men det har det jo altid været.

Fri proces for 24 sagsøgere mod krigsforbryderen Fogh

Af Carsten Kofoed

De 24 danskere, der har stævnet statsministeren for at have overtrådt grundloven, da Folketinget med det snærvest mulige flertal besluttede, at Danmark skulle deltage i Irak-krigen, har fået fri proces af Civilstyrelsen. Det oplyser Nicolas Fischer, der er en af sagsøgerne, ifølge TV2 Nyhederne den 11. august.

Dermed hæfter sagsøgerne ikke økonomisk for advokatregningen, hvis de skulle tabe sagen, der indledes med det første mundtlige retsmøde i Østre Landsret den 14. august.

Landsretten skal i første omgang tage stilling til, om sagsøgerne har en retslig interesse i at føre sagen. Sagsøgerne omfatter også ægteparret Kirsten og Johan Kirkmand, hvis 21-årige søn Bjarke blev dræbt af en vejsidebombe i Basra i oktober sidste år.

Beslutningen om at angribe Irak var ulovlig både i forhold til Grundlovens paragraffer 19 og 20, forsvarsloven og folkeretten, siger Grundlovskomiteen af 2003, der står bag sagen, som føres af advokaterne Bjørn Elmquist og Christian Harlang. Det skal nu prøves ved en dansk domstol.

Men uanset udfaldet af denne retssag så er en international krigsforbryderdomstol det eneste rette sted for Fogh, Bush, Blair og de andre internationale krigsforbrydere, der overfaldt Irak, et uskyldigt land, og dets befolkning på basis af en løgn for at røve dets olierigdomme. Det krav burde rejses fra Folketingets talerstol og i massemedierne af dem, der render rundt og påstår at være imod den FN-stridige krig mod Irak, først og fremmest SF og Enhedslisten.

Men chancerne er ikke store. Man bliver ikke som Enhedslistens Line Barfod kåret af Folketingets medlemmer, hvoraf et stort flertal er internationale krigsforbrydere og medansvarlige for den beskidte og ulovlige krig mod og besættelse af Irak, som "den mest respekterede politiker" for ingenting. Fogh og resten af krigsforbryderregeringen behøver næppe at frygte, at retfærdigheden indhenter dem, så længe Danmark slæber rundt med en så tandløs "opposition" som den, der i dag sidder i Folketinget.

Kommuner undgår straf

Der gås hårdt til folk på dagpenge eller bistand, hvis de overtræder bureaukratiske regler. Overtræder kommunerne loven sker der - ikke noget

Når en arbejdsløs kommer for sent på aktiveringsfabrikken, hvor han eller hun pr. tvang er blevet sat til at putte bolsjer i poser, så falder myndighedernes hammer med et brag: Der bliver trukket i kontanthjælpen. Det samme gælder for dagpenge-modtagere, hvis de kikser et fremmøde på formidlingen eller hos en anden aktør.

Et gammelt dansk mundheld siger noget i retning af: For loven er Loke som Thor lige stillet.

Det passer imidlertid langt fra i denne problemstilling, da kommunerne **ikke** bliver straffet endsige retsforfulgt ved overtrædelse af aktiveringsloven.

Fagforbundet 3F har eksempelvis afdækket 26 lovovertrædelser de seneste fem år, uden det har fået konsekvenser for kommunerne. Forbrydelsen består i, at kommunerne sætter de arbejdsløse i arbejde til så ringe en betaling – nemlig svarende til kontanthjælpen eller dagpengene – at de derved dumper lønomkostningerne, så konkurrerende firmaer bliver slået ud.

3F benytter sig altså af en lov, der i sit indhold beskæftiger sig med konkurrenceforvridning firmaer imellem. Loven er bestemt for, at private firmaer ikke udsættes for urimelig konkurrence fra det offentliges side. Der er ifølge lovens bogstav intet værn mod den grove udnyttelse af de arbejdsløse, så når 3F vælger at føre kampen med de "rene hænders politik", så er de også tvunget til at basere deres sag på paragraffer, der kun tager udgangspunkt i at undgå kon-

kurrenceforvridning.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) mener ikke, der er grund til at stramme op over for kommunernes misbrug af de arbejdsløse:

- Der er sammenhæng mellem handling og konsekvens i begge tilfælde og dermed god sammenhæng mellem reglerne, forsvarer han sig i et hørings-svar i Folketinget. Han uddyber det med, at aktivering er en forudsætning for at få

at kommunernes misbrug er stigende, hvilket er det væsentlige. 3F har også afdækket problemerne for de første måneder af i år:

"Tilsynsmyndighederne har – alene i 2006 – beordret ulovlige aktiveringsprojekter i Farum, Brønderslev, Børkop, Brædstrup og Esbjerg stoppet. I Holbæk er et aktiveringsprojekt lukket frivilligt, inden tilsynsmyndighederne nåede at afgøre lovligheden af projektet.

Brønderslev og Esbjerg er blevet knaldet for at sætte ledige til at gøre rent for borgere til lavpris, som private ikke kan måle sig med.

Brædstrup, Børkop, Farum, Holbæk har måttet erkende, at produktion for private firmaer i kommunernes aktiveringsfabrikker var konkurrenceforvridende."

3F's arbejdsmarkedspolitiske sekretær Poul Hansen er helt uenig med ministerens vurderinger:

- Seks kommunale aktiveringsprojekter er blevet erklæret ulovlige alene i første del af 2006. Afgørelserne viser, at kommunerne i stigende omfang bruger ledige på kontanthjælp til at sikre kommunal service som for eksempel rengøring. Og at det sker til ulovlig dumpingpris, siger Poul Hansen.

Han forudser, at der i nær fremtid falder endnu flere afgørelser, der viser, at mange

kommuner fortsat gennemfører konkurrenceforvridende produktion i aktiveringsprojekter.

- Beskæftigelsesministeren viser ikke reel vilje til at stoppe konkurrenceforvridende aktivering. Det burde ellers være let at gennemføre udvidet kommunal revision og straffe kommuner, der bryder loven økonomisk, siger Poul Hansen.

Han foreslår, at kommunerne får frataget deres refusion fra staten for det antal personer, der er blevet sat til at deltage i konkurrenceforvridende produktion, rengøring eller anden service.

-gri

Projekt Det Grønne Område

Hvis du bliver aktiveret i Det Grønne Område vil du komme til at lave forskellige former for udendørs arbejde. I sommerhalvåret klipper vi græs, hække og luger bede hos pensionister. I vinterhalvåret udtyder vi læbælter hos landmænd i Brønderslev Kommune og rydder sne hos pensionister.

I sagen fra Brønderslev afgjorde tilsynsmyndighederne i Nordjylland i juni, at kommunens tilbud til borgerne om at få billig hjælp til haven og til rengøring udført af ledige på kontanthjælp brød reglerne. . kilde www.3f.dk.

kontanthjælp, og kommuner risikerer at få en retssag om erstatning på halsen fra private firmaer, hvis de dumper prisen på produkter udført af ledige.

Konsekvensen er klar som blæk: De arbejdsløse straffes, mens kommunerne risikerer at blive straffet! Keine hexerei – nur behendigkeit!

Der er ingen grund til at lave om på det!

Ministeren tillader sig oven i købet den arrogance at udtrykke glæde over, at "flere af 3F's eksempler er af ældre dato". Herved forbigår han det faktum,

Der knokles

Midt i sommerheden fremkom værdifulde oplysninger, der dog ikke kan komme bag på den arbejdende befolkning:

Danskerne knokler som aldrig før! Det er stik mod, hvad Anders Fogh, hans beskæftigelsesminister, deres socialdemokratiske opposition, OECD, hjemlige økonomiske vismænd med mange flere siger. Når ikke de forsøger at skræmme os med terrorbomber, så prøver de med ældrebomber eller lignende, men de har ikke noget at komme efter. Produktiviteten pr. arbejdstime har været og er markant og støt stigende.

Det er korrekt, at den ugentlige arbejdstid er blevet nedsat fra 40 til 37 timer over de sidste tyve år. Det er korrekt, at arbejderne har fået en ferieuge mere. Men trods dette er omfanget af arbejdstimer forøget. Reelt bruger den enkelte flere arbejdstimer om ugen, hvilket den kolossale mængde overarbejde er et udtryk for.

Den voldsomme fleksibilitet har også betydet, at et større timetal slet ikke registreres, da mange aflønnes efter produktivitet og ikke timer. Masser af arbejdere fortsætter arbejdet hjemme foran computeren.

Den ekstra uges ferie bliver, viser det sig, i stor udstrækning spist op af

arbejds-sms'er og arbejdsmails på pc'en. Undersøgelsen viser, at kun 17 pct. er i stand til at svare NEJ på følgende spørgsmål:

"Læser du mails og/eller aflytter mobiltelefonen, når du er på ferie?"

Ugebrevet A4 har for nylig redegjort for, at hver tredje har svært ved at få familie- og arbejdsliv til at hænge sammen. 40 pct. mener, at arbejdet fylder for meget, og endnu flere tænker jævnligt på arbejdet, når de har fri. Man kan i samme forbindelse nævne, at rigtig mange videreuddanner sig på individuel "frivillig" basis uden for arbejdstiden.

Det er vel at mærke kun den arbejdsrelaterede del af tilværelsen, der er opgjort her. Hertil skal lægges presset på den enkelte for at være i god fysisk og psykisk form, hvilket koster mange ugentlige timers motion i gennemsnit. Det gælder også presset for mere almen videreuddannelse/opkvalificering. Endelig er informationsstrømmen vokset til kolossale højder.

Stressfaktorerne er mange, så skilsmisseprocenter og antallet af psykiske lidelser er lette at forklare. Også i det lys er kravet om en 30 timers arbejdsuge fordelt med seks timer på fem hverdage fornuftigt.

Vikarboom

Arbejdsgivernes benyttelse af vikarer er på kun syv år vokset med næsten 300 pct. Siden 1998 har der været en vækst fra 6.000 til nu 16.000 vikarer. Antallet af vikarbureauer er i samme periode også omtrent tredoblet. HK beskylder Dansk Arbejdsgiverforening for at spekulere i billig arbejdskraft. DA afviser.

Vi lader billedet stå et øjeblik, så man selv kan konkludere på det.

Alene sidste år voksede brugen af vikarer med 33 pct., hvilket har bragt det samlede antal af vikarer op på én pct. af den samlede arbejdsstyrke. Det er Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, der er fremkommet med oplysningerne, hvilket har fået HK til at reagere:

- Vikarerne er en naturlig del af det danske arbejdsmarked, men den voldsomme stigning afslører, at mange arbejdsgivere tænker kortsigtet, udtaler Karin Retvig, formand for HK/Privat.

Karin Retvig har så sandelig fat i den lange ende, når hun opponerer mod arbejdsgivernes store interesse for vikarer, men hun gør i nældeerne, når hun forsøger at overtale dem til at lade være – specielt når argumenterne ikke har den ringeste værdi. Arbejdsgiverne har så absolut stor fordel af at have en betydelig fleksibel "bufferstyrke" i firmaet, der er let at regulere, og hvor der ikke gælder den ringeste administrative omkostning, når det gælder personale-mæssige sammenhænge.

Arbejdsgivernes profitable interesse for vikarer får dem til at komme med hykleriske argumenter, at selv et børnehavenbarn kan gennemskue det:

- Vikarbureauerne skal jo også have penge. Benyttelsen af vikarer skyldes, at der ikke er tilstrækkelig kvalificeret arbejdskraft.

Er vikaren så heller ikke kvalificeret?

Profit på formidling

De selvstændiges a-kasse (ASE) kræver belønning for at skaffe deres arbejdsløse medlemmer job. A-kassen begrundet det med, at det såkaldte velfærdsforlig har pålagt dem en række nye opgaver. Det drejer sig eksempelvis om førstehåndskontakten til nye ledige, afholdelse af cv-samtaler og systematisk formidling af job. Alle øvrige a-kasser afviser ASE's holdning.

Lindø-værft laver ulykker

Det Mærsk-ejede Lindøværft har sat en meget ubehagelig rekord, der på ubehageligste vis klæber sig til koncernens øvrige dårlige rekorder:

Som landets absolut største værft (80 pct. af samtlige værftsansatte) har de hovedparten af ansvaret for, at skibsværftsbranchen nu har snuppet den prikkede bjergtrøje på hitlisten over arbejdsulykker, kun overgået af svine- og kreaturslagterier i forhold til antallet af ansatte.

Formanden for 3F på Østfyn undskylder på værftets vegne og forklejner problemet til en lille stigning, der jo nok dybest set skyldes, at hans medlemmer ikke overholder sikkerhedsreglerne.

Rekordstor bod

Dansk Arbejdsgiverforening og LO er på et fællesmøde blevet enige om, at det tyske firma Lindner skal betale 4.036.742,15 kr. til dækning af manglende løn til de polske håndværkere, de har ansat.

Forbundet Træ-Industri-Byg tog forbehold for at stå frit til at rejse krav om udbetaling af pensionsbidrag til håndværkerne. Pensionsbidrag er ikke med i efterbetalingen på de fire millioner kroner. På fællesmødet erkendte arbejdsgiverforeningen, at Lindner har brudt den overenskomst, de har indgået med TIB afd. 27.

Parterne enedes om, at OK-brudene skal koste firmaet 600.000 kr. i bod. *- Det er den største bod, jeg har været med til, siger Palle Bisgaard, formand for bygningsgruppen i fagforeningen.*

Michel
Chossudovsky

Sikkerhedsrådets resolution om 'våbenhvile' og udstationering af en international styrke i Libanon ligestiller overfaldsmanden og den overfaldne og tager voldsmandens parti.

FN's sikkerhedsråds resolution 1701 blev udarbejdet af Frankrig og USA i tæt konsultation med den israelske regering.

a) Resolutionen er i grov strid med FN's charter og international lov. Den undlader at fastslå, at Israel har iværksat en altomfattende krig mod Libanon i strid med international lov. Den beskriver bombningen og ødelæggelsen af et helt land som en "konflikt imellem Hizbollah og Israel". Ordet "krig" fremkommer ikke i resolutionsteksten.

b) Ved at referere til de to tilfangetagne israelske soldater slår resolutionen fast, at Hizbollah var ansvarlig for iværksættelsen af "angrebet på Israel den 12. juli". Den fornægter den kendsgerning

(der er omfattende dokumenteret), at en altomfattende krig mod Libanon var på planlægningsstadiet i tidsrummet før 12. juli.

c) De historiske årsager til krigen benægtes. Tilfangetagelsen af de to israelske soldater den 12. juli fremstilles som en retfærdig årsag til israelsk gengældelse.

d) Resolutionen anerkender ikke de omfattende krigsforbrydelser og forbrydelser imod menneskeheden, Israel har begået over for det libanesiske folk.

I denne henseende er Israel udsletteligt ansvarlig for "forbrydelser imod freden" – som defineret i Nürnberg-Charterets artikel 6a – for "Planlægning, forberedelse, start af eller gennemførelse af en angrebskrig, eller en krig der overtræder internationale traktater, aftaler eller forsikringer."

Israel er også ansvarlig for "krigsforbrydelser" under artikel 6b i Nürnberg-Charteret gennem "udplyndring af offentlig og privat ejendom, hensynsløs ødelæggelse af storbyer, byer eller landsbyer, eller ødelæggelse, som ikke er retfærdiggjort af militær nødvendighed". Det er ansvarligt for "forbrydelser mod menneskeheden" gennem udøvelse af "mord ... og andre inhumane handlinger forøvet imod enhver civilbefolkning, før eller under krigen" (artikel 6c).

e) Der er intet i resolution 1701, som kræver, at Israel omgående og betingelsesløst trækker sine tropper tilbage.

f) Israel undertegnede en militær samarbejdsaftale med NATO i 2005. Det har en længe eksisterende militær alliance med Tyrkiet. Israel undertegnede også en militær samarbejdsaftale under NATO's auspicer med titlen Istanbul Cooperation Initiative (ICI) sammen med adskillige frontlinje-stater, der omfatter Ægypten, Marokko, Jordan og Algeriet. Hvis der sendes tropper fra NATO-landene, vil de højst sandsynligt tjene Israels interesser under betegnelsen *Aftale om samarbejdet mellem NATO og Israel*.

g) Resolutionen rummer afvæbning af Hizbollah, selvom betingelsen ikke er direkte angivet.

h) Udkastet til resolution 1701 var forberedt i tæt konsultation med den israelske regering, som er ansvarlig for omfattende krigsforbrydelser.

i) Vedtagelsen af sikkerhedsrådets resolution 1701 erstatter ikke eller fjerner den kendsgerning, at Israel har brudt international lov og har begået omfattende krigsforbrydelser (artikel 6 i Nürnberg-Charteret).

Global Research.ca

Danmark på vej ind i Libanon-krig

Fogh-regeringen kaster sig ud i det ene militæreventyr efter det andet i tæt koordination med USA, UK og nu også med Israel. Danmark spreder sine soldater over hele kloden i forbindelse med alle de aggressionskrige, som USA og Vesten fører. I Europa er der tropper i Kosova oven på USA's og NATO's krig mod Jugoslavien. 290 soldater er for ikke længe siden blevet sendt til den militante Helmand-provins i Afghanistan, hvor modstanden mod NATO-besættelsen er stærk. De første hårdt sårede er nu kommet tilbage til Dan-

mark. I Irak er de danske soldater under regelmæssig beskydning.

Uanset at disse blodige krige er stærkt upopulære, insisterer Fogh-regeringen på at udvide de danske militærtogter. Danske tropper forventes at være med, når der sendes soldater til Darfur, Sudan, for at varetage amerikanske olieinteresser.

Og som USA's lillebror med plads i Sikkerhedsrådet har Danmark stemt for den resolution, som angiveligt opfordrer til våbenhvile i Libanon, men som reelt stiller sig på angriberens, aggressions-

og terrorstaten Israels side. Derfor skal dansk militær også bistå Israel og USA i denne krig.

Det bliver imidlertid stadig vanskeligere at finde soldater og officerer til krigsmissionerne. De strømmer simpelthen ud af hæren. Måske det er derfor, at det danske militære bidrag til Israels krig mod Libanon og palæstinenserne ser ud til at blive korvetten Peter Tor-denskjold, søsterskib til Olfert Fischer, som angiveligt skal forhindre 'våbensmugling'. En kostbar gestus ...

”Hoch die internationale Solidarität”

International demo og fredsvagt

*Aggressorstaten
Israel skal ud af Libanon –
USA, Danmark og Co. skal
ud af Mellemøsten.*

Den internationale ungdomslejr mod fascisme og imperialismen indkaldte den 1. august til en demonstration mod Israels krig mod Libanon og palæstinenserne og mod krigen i Irak og Afghanistan.

Ca. 300 lejrdeleger blev fragtet i busser til Christiansborg, hvor demonstrationens første del blev afviklet. Hundrevis flere sluttede sig til, og da den farverige demonstration med bannere, slagord og talekor på mange sprog bevægede sig forbi udenrigsministeriet og over broen, var den oppe på mere end tusind deltagere. Endnu flere, heriblandt Kvinder i sort, ventede sammen med FredsVagten ved Christiansborg på Slotspladsen.

Røde faner, palæstinensiske og irakiske flag hævede sig mod en sollys himmel, mens det ene kor afløste det andet:

”Hoch die internationale Solidarität”

”Styrk den internationale solidaritet”

”Say Hay, Say ho, Bush and Blair has got to go”

”No Justice, No Peace – US out of the Middle East”

”Katil abd; Ortadogdan defol!”

”El Pueblo unido jamás será vencido!”

De mange faner blev og slagord blev hilst af de forbigående – der blev dyttet, ringet og vinket til demonstrationen fra kørebanen, cykelstier og for-

tove. En del cyklister på vej hjem vendte resolut cyklerne om og sluttede sig til protesten. Harmen og vreden over de israelske bombardementer af Libanon, mordene på de mange civile og børn og ødelæggelsen af et helt samfund er afgrundsdyb.

Foran udenrigsministeriet talte Sammi Ala'a fra Komiteen for et Frit Irak. Han

Sammi Ala'a taler ved udenrigsministeriet

understregede, at krigen i Mellemøsten ikke drejer sig om at sikre demokrati eller social fremgang for de besatte folk.

– Det er uretfærdige krige og besættelser. Derfor vil modstanden også fortsætte. I Irak vil de amerikanske og danske og alle de øvrige besættelse lide militært nederlag og blive smidt ud.

Det var den hidtil største demonstra-

tion, som protesterede mod Israels amerikansk-støttede overfald på Libanon og palæstinenserne.

Her blev der ikke appelleret til Israels og USA's ’samvittighed’. Kravet var ikke ’våbenhvile’, men at Israel skal ud af Libanon og Palæstina, og at besættelserne af Irak og Afghanistan skal ophøre – uden betingelser.

Det blev understreget af repræsentanter for den tyrkiske, spanske og franske delegation på International Ungdomslejr, som talte ved demonstrationen foran Christiansborg sammen med initiativtageren til FredsVagten Bo Richardt.

Demonstrationen var arrangeret af den Internationale Ungdomslejr og blev støttet af Stop Terrorkrigen, Forsvar Christiansborg, FredsVagten og Budskab fra Græsrodderne, den folkelige bevægelse, som Thomas Koppel tog initiativ til kort før sin død.

Og det sidste ord blev Annisettes, som i en gribende appel havde opfordret til deltagelse i demonstrationen. Sammen med David Koppel på harmonika sang hun Palæstinas Sang – og fortsatte uden højttaler, da anlægget brød ned: ene (kvinde)stemme på den store plads i en tryllebundet forsamling af internationale unge og af danskere, som blev rørt til tårer – og besvarede det med nye kampråb, da hun sluttede med den pragtfulde opfordring til ungdommen, Nordahl Griegs Kringsatt av fiender:

”Kast dine kræfter ind! Døden skal tage”

Annisettes appel

Jeg er blot et menneske, en sanger, på vores fælles jord, en græsrod.

Sammen med jer, mine søstre og brødre, kan vi forandre den dræbende tilstand, som grådige imperier ført an af USA's fascistiske regering med deres israelske kamphund i hånden har bragt os og verden ud i: En smertelig tilstand af terror, vold og masse mord på uskyldige mennesker.

Jeg er blot et menneske, en sanger, på vores fælles jord.

Sammen med Thomas, og Naja i min mave, besøgte vi Libanon og de palæstinensiske flygtningelejre i 1980. Blev modtaget af familier med åbne arme. Med sange, tårer og smil viste de os, at én dag kan være hele ens liv.

Én dag kan forandre alt.

Jeg er blot et menneske, og jeg glemmer aldrig kvinderne, der havde mistet deres børn, deres mænd, deres hjem. Kvinder, der nu passede alle de andres små børn, der var tilbage uden fædre og mødre.

Jeg glemmer aldrig børnehjemmet med de 800 børn i chok, stadig med billedet i øjnene af deres forældre dræbt foran dem. Nu lad tilbage lem-læstede imellem mure med granathuller store som huse.

Jeg er blot et menneske, og jeg husker tydeligt sangen om fredsfuglene, der fløj hen over de sydli-

banesiske bjerge til den ventende moder, Palæstina.

Og den unge partisandrenge, der havde skrevet sangen og sang den for os i bakkerne ved Arnoun, hvor han sammen med andre drenge og mænd forsvarede deres landsbyer, med deres små søskende, mødre og bedsteforældre.

Forsvarede sig med gamle bulede kalashnikovs mod amerikanske og israelske højteknologiske våben, snigmordere og nattens evindelige terrorbombeflyvere.

Jeg er blot et menneske. Jeg glemmer aldrig massakrerne på flygtningelejrene året efter, da jeg med lille Naja på armen løb ned på festpladsen i haveforeningen en skøn sommeraften, som nu, i Københavns Sydhavn. Og med billederne printet i hjertet appellerede til folk der om sammen at standse rædslerne.

Jeg er blot et menneske. En Sanger. En Græsrod.

Nu kære brødre og søstre, nu som dengang, appellerer jeg til jer, med Naja i hånden, 25 år, blot et menneske, en sanger, en Græsrod.

Lad os sammen standse rædslerne. Mød op på Christiansborg Slotsplads den 1. august.

Lad os denne ene dag vise at vi sammen kan skabe forandring for et værdigt liv, en verden i fred, en jord af skønhed og mangfoldighed.

Stop USA's og Israels terrorkrig!

**Kræv soldaterne hjem
fra Irak og Afghanistan!**

Fred nu!

**Kærlig hilsen Annisette
Budskab Fra Græsrodderne**

Den 20. Internationale ungdomslejr mod fascisme og imperialism Den internationale solidaritet vokser

Det blev som lovet en uge med solidaritet og fælles handling, da XX Internationale Ungdomslejr blev afholdt i fantastiske omgivelser i Isterød, Nordsjælland, fra den 28. juli – 5. august. Lejren blev en strålende succes.

260 unge fra knap 20 forskellige lande deltog på lejren sammen med unge danske antiimperialister og antifascister. I alt besøgte næsten 500 danskere lejren på de 8 dage, den varede.

Igennem en række temadage – med fælles oplæg og debatter, fulgt op af en række tematiske workshops – behandlede lejren en række centrale kampspørgsmål for den revolutionære ungdom i verden i dag – såsom besættelserne og krigene i Mellemøsten, ungdommens kamp mod nyliberale skole- og arbejdsmarkedsreformer i Europa, den eksplosive revolutionære udvikling på det latinamerikanske kontinent og en lang række andre spørgsmål.

Det særlige ved lejren var, at det ikke var 'ekspertes' eller 'formidlere', der stod for oplæggene eller gav deres erfaringer videre. Det var de kæmpende unge selv – fra den palæstinensiske og irakiske modstand til unge franskmænd i kamp mod unionen og CPE og unge latinamerikanere i kamp

mod yankee-imperialismen og de lokale marionetregimer.

Via et professionelt tolkeanlæg og brug af diverse moderne teknikker var det muligt at kommunikere mellem mere end 20 forskellige sprog. På baggrund af disse debatter og temaer fremlagde arbejdsgrupper forslag til en række resolutioner og udtalelser, som blev vedtaget på det afsluttende møde fredag. På de næste sider følger sluterklæringen fra lejren, men der blev også vedtaget særlige udtalelser om kampen mod Israels aggression mod Libanon og det palæstinensiske folk, om ungdommens kamp mod neoliberale uddannelses-'reformer', om international solidaritet med 'The Cuban Five' og situationen i en række latinamerikanske lande.

Et forrygende kulturprogram med musik fra nogle af Danmarks bedste rap og rock-grupper og en række internationale musikgrupper gav enorm stemning og positiv integration.

En lang række danske organisationer deltog med workshops og oplæg på lejren – for at være med til at vise, at der er et andet Danmark end Foghs officielle islomofobiske, krigsførende røde&hvide fuserdynamit.

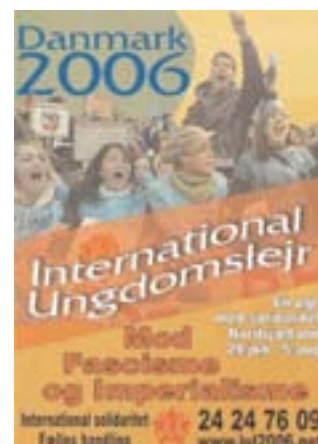
Det var bl.a. Pædagogstuderendes

Landssammenslutning, Forsvar Christiania, FredsVagten ved Christiansborg, Palæstina Fredsvagter, Internationalt Forum, Foreningen Oprør, Stop Terrorkrigen, Komiteen for et Frit Irak, Folkebevægelsens Ungdom mod EU, Folkebevægelsen mod Nazisme og andre.

I en fantastisk stemning afsluttedes lejren med et brag af en fest, hvor folk lovede at bringe budskabet fra lejren om at styrke den antifascistiske og antiimperialistiske kamp videre ud over verden – og sagde

PÅ GENSYN TIL

**XXI Internationale Ungdomslejr
mod Fascisme og Imperialisme
Brasilien 2008**

Franske unge fortæller i det store telt om deres succesrige kamp for at vælte arbejdsmarkedsreformen CPE

Den palæstinensiske journalist Naser Alsehli fordømmer Israels aggression - her sammen med Patrick MacManus, Foreningen Oprør (tv)

Det store telt kunne rumme 300 siddende tilhørere

Slutet fra den 20. Internationale mod fascismen

København, Da

Mens imperialismens angreb mod verdens folk er blevet forøget og forstærket, har den anti-imperialistiske og anti-fascistiske ungdom hævet sin stemme og kaldt til kamp på den 20. Internationale Anti-fascistiske og Anti-imperialistiske Ungdomslejr, som blev afholdt ved København, Danmark, hvor vi også organiserede en demonstration med det danske folks støtte mod tilstedeværelsen af danske tropper i Irak og Afghanistan og imod krigen i Mellemøsten.

Mere end 300 unge fra 16 lande verden over – Tyskland, Østrig, Brasilien, Colombia, Ecuador, Spanien, Finland, Frankrig, Indien, England, Irak, Iran, Mexico, Palæstina, Tyrkiet og Danmark – har gennemført workshops, møder og debatter, hvor vi udvekslede erfaringer om organisering og kamp mod krig, nyliberalisme og imperialismen.

Verden under imperialismens diktat befinder sig i krisen. Denne udtrykker sig på den ene side ved en tendens hen imod fascismen gennem krige, invasioner og aggressioner mod folkene, som kæmper for deres frihed, og på den anden side med gennemførelsen af den nyliberale politik, som tvunger folkene i verden til at leve i en fattigdom, som nægter muligheden af adgang til arbejde, sundhed og gode uddannelser.

Rivaliseringen mellem de nordamerikanske imperialister og andre imperialister, som de europæiske, har ført dem til blodige opgør om naturressourcer og om sikring af deres strategiske interesse-sfærer.

Sideløbende med intensiveringen af disse angreb er folkene, arbejdernes og ganske særlig ungdommens modstand vokset. Et eksempel på denne kamp og på den internationale solidaritet er gennemførelsen af denne 20. Internationale Ungdomslejr mod fascismen og imperialismen, hvorigenne vi ønsker at manifestere vores faste forpligtelse til at støtte verdens folks kampe.

Vi støtter det irakiske og afghanske folks kamp og modstand mod USA's og NATO's invasion, og vi støtter det palæstinensiske og det libanesiske folks modstand mod Israels zionistiske aggression.

Vi karakteriserer Latinamerika som det imperialistiske herredømmes svage led i kæden. Venezuela gennemfører en demokratisk, national udviklingsproces. Colombia gennemfører et vedholdende oprør, som ikke er blevet besejret gennem 40 år; i Ecuador har folket besejret tre korrupte præsidenter og har vundet sejre over imperialismen ved udsmitningen af Occidental Petroleum (OXY- USA) og ved ikke at underskrive frihandelstraktaten TLC.

Vi konstaterer, at den cubanske revolutions modstand h

Udlæring Internationale Ungdomslejr og imperialisme

Årsk, 4. august 2006

varet ved i mere end 40 år, og noterer også den demokratiske proces, som det bolivianske folk, som forsvarer deres naturressourcer, gennemfører, samt de mexicanske folkelige kræfters kamp for at forsvare og gennemtvinge folkeviljen.

I Europa har desuden den tyske modstand mod Hartz IV, det franske folks sejrige kampagne for et nej til EU-forfatningen og ungdommens sejr imod CPE-loven styrket og åbnet mulighed for alle folkelige kræfter og lags deltagelse i kampen mod neoliberalismen.

Sådanne kampe som disse har gennem de senere år vist de europæiske folk, at den Europæiske Unions nyliberale politik og militaristiske planer kan besejres ved folkenes fælles og beslutsomme kamp mod denne politik og sådanne planer.

Forandringens vind blæser over hele verden og forpligter ungdommen til at styrke deres kampe og fremtvinge nye sejre som dem, der blev opnået af den franske ungdom mod CPE, ligesom blandt andet den chilenske og ecuadorianske ungdom for en bedre uddannelse.

Under lejren har dens deltagere kunnet lære af disse unges erfaring, som gennem deres praksis har vist, at enhed er garantien for sejr over imperialismen, som er vores fælles fjende.

Grænserne, som adskiller os, er uden betydning: Der er én fælles kamp og én fælles forpligtelse, som forener os.

Lad ungdommen i hele verden vide, hvad der er besluttet på den 20. Internationale Anti-fascistiske og Anti-imperialistiske Ungdomslejr.

Lad os iværksætte nye kampe og ny modstand for verdens folks frigørelse.

Lad os skabe tættere bånd af international solidaritet mellem deltagerne i den 20. Internationale Anti-fascistiske og Anti-imperialistiske Ungdomslejr og med alle demokratiske og revolutionære organisationer i verden.

Lad os gå i gang med forberedelsen af den 21. Anti-fascistiske og Anti-imperialistiske Ungdomslejr (), som en opgave for alle unge, der ønsker opbygningen af en bedre verden.*

Lad os, frygtløst og kampberedt, arbejde sammen mod det fælles mål – ungdommens og folkenes enhed mod imperialismen og fascisme.

Det eneste alternativ til kapitalisme er den videnskabelige socialisme.

For international solidaritet!

Længe leve den 20. Internationale Anti-fascistiske og Anti-imperialistiske Ungdomslejr!

Mod USA-imperialismens strategi i Mellemøsten: her bl. Sammi Ala'a, Komiteen for et Frit Irak, iransk kommunist, Troels Riis Larsen, DKU, samt repræsentanter fra EMEK, Tyrkiet

Workshop udendørs

Den internationale lejrlædelse fra fem lande præsenteres: Fra venstre Mexico, Ecuador, Cathrine Petersen, DKU Danmark, Tyrkiet og Spanien

Organiseret Riminalitet (tv) - et af de mange danske bands der støttede og optrådte på lejren, hvor delegationerne også deltog med indslag, på billedet (th) er der tyrkisk kædedans.

Formidable venner og kammerater gjorde det hele muligt

Af Cathrine Petersen
Formand for DKU

International ungdomslejr 2006 imod fascisme og imperialism er netop afsluttet.

Lejren var et brag af en succes. Unge Antifascister og antiimperialister fra mange afkroge af verden farvede lejren fra start til slut med politiske erfaringer, kampvilje og kulturelle indslag.

Omkring 260 udlændinge og 500 danskere bidrog på den ene eller anden måde til at gøre lejren en historisk begivenhed. Delegationer fra 18 forskellige lande fordelt på 3 kontinenter var repræsenteret på lejren og sikrede en sprudlende, levende international lejr.

P.g.a. den danske stats absurde og restriktive visumpolitik var der en række delegationer, som blev forhindret i at deltage. Heriblandt fra Den Dominikanske Republik, Burkina Faso, Ghana, Tanzania og Burundi. Også andre delegationer fik lagt betydelige hindringer i vejen for deltagelse. Den mexicanske delegation blev tilbage-

holdt i Amsterdam og dømt til deportation. Kun gennem involveringen af flere hollandske advokater og et hollandsk parlamentsmedlem lykkedes det at få delegationen frem. .

Tirsdag den 1. august indtog lejren København i samarbejde med Forsvar Christiania, Budskab fra Græsrodderne og Fredsvagten. Farverige bannere på et utal af sprog lyste om kap med solen mens forskellige slogans på dansk, fransk, tysk, spansk og tyrkisk løftede stemningen skyhøjt.

Demonstrationen som dels var en international fredsvagt, dels en protest imod israels overgreb på Libanon og Palæstina og dels et forsvar for Christiania viste med sine mange paroler at den antifascistiske og antiimperialistiske kamp i Danmark såvel som ude i verden har mange sider, og at alle kampene hænger sammen.

På lejren blev erfaringer fra de antiimperialistiske og antifascistiske kampe fra rundt om i verden udvekslet og diskuteret. Imperialismens og fascismens mange ansigter afsløret. Ungdommens sejr i Frankrig i forhold til EU-forfatningen og tilbagetrækningen af den forhåbte CPE-lov blev en stor inspiration for alle delegationerne som kæmper imod lignende overgreb i deres lande.

Vigtigheden af folkernes fælles handling og styrkelsen af den internationale solidaritet blev fastslået gang på gang. Vedtagelsen af de forskellige

resolutioner og udtalelser er med til at give en fælles retning for hele den nye globale ungdomsbevægelse mod fascisme og imperialism.

Den internationale ungdomslejr

2006 i Danmark har formået at åbne helt nye muligheder for styrkelsen af ungdommens globale kamp.

Som den danske arrangør ønsker DKU at rette en tak til alle de formidable venner og kammerater, som gjorde det hele muligt – de mange organisationer som støttede, snesevis af aktivister, der sørgede fantastisk mad og en glat praktisk afvikling af det hele, og alle de fantastiske bands, musikere, skøre poeter, herlige malere og bare fede mennesker, som var med!

Vi er sikre på, at lejren også vil inspirere vores kamp herhjemme mod den snigende fascisme, mod militarisering og krigsdeltagelse, mod neoliberal udplyndring. DKU vil arbejde for, at der næste sommer afholdes en dansk ungdomslejr mod fascisme og imperialism – også som en forberedelse af lejren i Brasilien 2008.

Følg med på www.iul2006.net

Protest til den mexicanske ambassade

Igennem de seneste måneder er politivolden i Mexicos sydlige region Oaxaca blevet stærkt optrappet. Mange politiske aktivister er blevet gennembanket og anholdt af politiet (nogle er tilmed dræbt), for at protestere mod undertrykkelse i regionen ved forskellige demonstrationer og aktioner.

Fredag den 11. august afleveredes vedstående protestskrivelse til den mexicanske ambassade. Protesten var

arrangeret af DKU med deltagelse af Budskab fra Græsrodderne, International forum (Mexicogruppen) og IUL – international ungdomslejr 2006.

En mexicansk kammerat, som havde deltaget på International Ungdomslejr, var også med ved protesten på ambassaden. Ud fra egne erfaringer kunne han fortælle ambassaderepræsentanten om, hvilken undertrykkelse og vold de oplever i Oaxaca-regionen.

Delegation fra DKU og International Ungdomslejr overrækker protest til repræsentant for den mexicanske ambassade (tv)

Til:

Ambassadør Martha Elena Federica Bárcena Coqui

Den mexicanske ambassade i Danmark

Vi protesterer mod det mexicanske politis brutale undertrykkelse af politiske aktivister og kræver øjeblikkelig løsladelse af alle politiske fanger.

Især den brutale anholdelse af German Mendoza Nube, stifter af menneskerettighedsorganisationen COMADH og leder af FPR – den Revolutionære Folkefront, er en grov overtrædelse af alle konventioner. German er 45 år og sidder i kørestol, hans helbred er svækket, og der er overhængende fare for hans liv, hvis ikke han løslades øjeblikkeligt.

Vi udtrykker solidaritet med det mexicanske folk og støtter dets kamp for frihed.

København den 11. august 2006

Hasteappel

Lederen af Mexicos revolutionære folkefront tæsket og anholdt

German Mendoza Nube

Omkring kl. 12.30 onsdag den 9. august blev German Mendoza Nube taget til fange. Han er leder af Frente Popular Revolucionario (den Revolutionære Folkefront) og

medlem af Mexicos lærerforening, sektion 22. Han er også grundlægger af menneskeretskommissionen Comadh.

Han var sammen med to andre, da mere end 30 politibetjente forklædt som civile passede ham op, mens han var på vej hjem sammen med Leonardo Lopez Palacios (den handicappede Germans personlige hjælper), da de kom til hans hus i Ferrocarril Av i Oaxaca, Mexico. Her var Eliel Vasquez Castro (og hans kone og deres få måneder gamle datter) ved at hjælpe German ud af bilen, da en lastbil og to biler pludselig viste sig, én af dem en Volkswagen Jetta. Herfra styrter politi ud med rifler og masking-

eværer, tager German og de to andre til fange, mens de brutalt gennembankes. Særligt aggressivt går det ud over German.

Politiet tog ingen hensyn til, at German har været lænket til en kørestol de sidste 15 år med alvorlige helbredsproblemer. Politiet greb ham og kastede ham ind bag i lastbilen.

Denne handling er en del af “ Den beskidte krig”, som regeringen Ortiz Escarraga Vargas fører mod Qaxacas folk. Den vil fortsætte som regering også efter, at Oaxacas befolkning har gjort det klart, at den ikke længere ønsker dem. Denne beskidte krig kan kun stoppes ved at styrke de slagkraftige folkelige aktioner, indtil denne tyrann er væltet.

Vi sender en hasteappel til alle menneskerettighedsorganisationer nationalt og internationalt, til verdenssamfundet og til de forskellige organisationer i de politiske fronter i landet:

Gå på gaden i protest for at afskrække dem, der lige nu forfølger vore kam-

merater.

Vær med til at forhindre, at vore kammerater kommer i sikkerhedsfængsler som “La Palma” (et meget berygtet fængsel i Mexico, o.a.).

Vi kræver, at den føderale regering straks tager skridt til at sikre løsladelse af German, der pga. sine alvorlige helbredsproblemer er ude af stand til at foretage sig nogen fysisk handling. Hans fængsling udgør en alvorlig fare for hans liv.

Vi appellerer til den føderale regering om at stoppe denne selektive repressionsbølge imod medlemmer af den Revolutionære Folkefront og Oaxacas folk.

Kun en socialistisk revolution skaber en virkelig forandring!

Enhed med alle folk for proletarisk frigørelse!

Omgående løsladelse af German Mendoza Nube, Leobardo López Palacios, Eliel Vasquez Castro og Catarino Torres Pereda!

Frente Popular Revolucionario

Stop USAs planer for Cuba

På baggrund af Fidel Castros tilsyneladende svigtende helbred er USA's regering allerede begyndt at lægge åbne planer for Cubas fremtid. Ud fra de historiske erfaringer med USA's imperialistiske krav om „legitime interesseområder“ er det et farligt varsel for Cubas fremtid. En række vidt forskellige venstrefløjspersonligheder har reageret med en åben opfordring til Bush-administrationen om at respektere Cubas suverænitet. Erklæringen er også en måde at mobilisere venstrefløjen globalt til at forsvare det cubanske folks selvbestemmelsesret.

Initiativtagerne til denne solidaritetserklæring er blandt andet:

Dario Fo, Italien; José Saramago, Portugal; Harry Belafonte, USA; Angela Davis, USA; Samir Amin, Ægypten; Manu Chao, Frankrig; Noam Chomsky, USA; Alice Walker, USA; Eva Forest, Spanien; Franca Rame, Italien; Wole Soyinka, Nigeria; Adolfo Pérez Esquivel, Argentina; Desmond Tutu, Sydafrika; Rigoberta Menchú, Guatemala;

Nadine Gordimer, Sydafrika; Eduardo Galeano, Uruguay; Zhores Alfiorov, Rusland; Oscar Niemeyer, Brasilien; Mario Benedetti, Uruguay; Ignacio Ramonet, Spanien/Frankrig; Danny Glover, USA; Alfonso Sastre, Spanien; Francois Houtart, Belgien; Juan Gelman, Argentina; Frei Betto, Brasilien; Pablo González Casanova, Mexico; Russell Banks, USA; Bernard Cassen, Frankrig; Ernesto Cardenal, Nicaragua; Ariel Dorfman, Chile; Tom Morello, USA; Walter Salles, Brasilien; Blanca Chancosa, Ecuador; Egberto Gismonti, Brasilien; Andrés Gómez, Cuba; István Mészáros, Ungarn; Leonardo Boff, Brasilien; Tomás Borge, Nicaragua; Daniel Viglietti, Uruguay; Piero Gleijeses, Italien/USA; James D. Cockcroft, USA; Aníbal Quijano, Perú; Theotonio dos Santos, Brasilien; Pablo Guayasamín, Ecuador; Leonard Weinglass, USA; Susu Pecoraro, Argentina; Francisco de Oliveira, Brasilien; Graciela Duffau, Argentina; Ramsey Clark, USA og mange andre internationalt kendte personligheder.

Man kan her skrive under på denne udtalelse her:

<http://www.porcuba.org/index.php?lang=2>

Cubas suverænitet skal respekteres

Løslad The Cuban Five

I otte år har fem cubanere været fængslet i USA på falske anklager om spionage. Den 9. august afviste en amerikansk retsinstans, at der kunne gennemføres en ny retssag. Den amerikanske komité for løsladelse af de fem cubanere protesterede sammen med den amerikanske advokatforening National Lawyers Guild mod afgørelsen – og har indkaldt til en stor demonstration i Washington for deres løsladelse. Den finder sted den 23. september.

Der er mere en 250 komiteer til forsvar for 'The Cuban Five' verden over. De fem blev arresteret af FBI for otte år siden og blev idømt langvarige fængselsdomme i juni 2001. Gerardo Hernandez er idømt dobbelt livstidsstraf, Antonio Guerrero livstid, Ramon Labaniño livstid, Fernando González 19 år og René González 15 år.

Deres 'forbrydelse': Disse cubanske statsborgere optrevlede et eksilcubansk attentatkomplot, der kunne have kostet hundreder af cubanere og amerikanere livet.

Det koster dyrt at imødegå amerikansk terrorisme i USA ...

International appel

Efter Fidel Castros meddelelse om sin helbredstilstand og den midlertidige overdragelse af sine poster er højerestående embedsmænd i USA kommet med endnu tydeligere udtalelser om Cubas umiddelbare fremtid. Handelsministeren Carlos Gutiérrez anså, "at tidspunktet for overgangen til et sandt demokrati er kommet", og det Hvide Hus' talsmand, Tony Snow, sagde, at hans regering "er parat og mere end villig til at yde humanitær, økonomisk og anden form bistand til Cubas folk", hvilket bekræftes af præsident Bush.

Allerede på et tidligere tidspunkt havde "Kommissionen for Assistance til et frit Cuba", ledet af udenrigsminister Condoleezza Rice, i sin rapport i midten af juli fremsat, at det er "påtrængende at arbejde i dag for at garantere, at Castros regimes strategi for magtskifte ikke bliver en succes", og præsident Bush sagde, at dette

dokument "viser, at vi arbejder aktivt for en omvæltning i Cuba. Vi sidder ikke og venter på, at det skal ske af sig selv."

Udenrigsdepartementet har understreget, at planen indeholder tiltag, som vil forblive hemmelige "grundet den nationale sikkerhed" og for at garantere, "at de kan gennemføres".

Det er ikke svært at forestille sig, hvilke type tiltag det handler om, og hvilken type "bistand" man bebuder, taget den nuværende USA-administrations militariserede udenrigspolitik i betragtning og dens deltagelse i Irak.

I lyset af denne voksende trussel mod en nations integritet, mod freden og sikkerheden i Latinamerika og verden kræver vi, at USA's regering respekterer Cubas suverænitet. Vi må for enhver pris forhindre nye aggressioner.

Amerikansk soldat erkender voldtægtsmord på 14-årig irakisk pige

Af Carsten Kofoed

Den 23-årige amerikanske soldat James Barker har ved en amerikansk militærdomstol i Bagdad erkendt, at han den 12. marts medvirkede til gruppevoldtægt af den 14-årige irakiske pige Abir Qasim Hamza Al-Janabi i hendes hjem i byen Mahmudiya, 30 km syd for Bagdad. Abir blev efterfølgende myrdet og overhældt med benzin og brændt.

Ifølge Barkers skriftlige vidneudsagn, som blev offentliggjort den 7. august, voldtog han og hans sergent Abir, mens en tredje soldat, den 20-årige Steven Green, dræbte hendes far, mor og lillesøster på fem år i et værelse ved siden af.

Efter at have likvideret Abirs forældre og lillesøster voldtog Green hende for så efterfølgende at slå hende ihjel. Da soldaterne kom tilbage til lejren, brændte de deres tøj, grillede og spillede kort.

Besættelsesmagtens krigsforbrydelser i Irak har aldrig haft nogen grænse, vil ingen ende tage og er en del af besættelsesmagtens daglige gøren og laden, ikke brodne kar, som deres medier vil have det til at se ud som om.

Frit Irak Blog,
9. august 2006

Steven Green, amerikansk soldat, der voldtog og myrdede den 14-årige irakiske pige Abir i Mahmudiya.

Ved de, hvem jeg er?

På dagcentret er det nok arbejdet ved *skranken*, der er flaskehalsen. Her passes indgående telefonopkald, der ikke kan vente på sig. Her betales kontingent og formidles kontakt til læger, auto og scootermekanikere a la hjælpemiddelcentralen (rolatorproblemer ordner vi for det meste selv). Her føres statistik over besøgende brugere, hvilket er vores eksistensgrundlag, idet en besøgsprocent på mindre end 95 pct. straks giver sig omslag i færre ansatte. Her modtages tilmeldinger til ture til årets revy på Bakken, til Rosenhaven og blandt mange andre Randis have.

Randi er faktisk en af *skrankepaverne*; - og vel nok den mest erfarne, rutinerede af slagsen og dermed udstyret med det køligste overblik og største overskud. På netop denne dag skulle hun få brug for omkring 150 pct. af alle egenskaberne.

Det var lige efter frokostpausen, hvor brugere som personalet hver for sig havde rustet sig til de sidste fire timers hyggeligt samvær. Denne dags aktivitet bestod i den nok mest populære - at dømme efter tilslutningen - af alle aktiviteter: Bankospil. Det fandt sted i *Storrummet*, hvor de faste, som ikke måtte være faste, men kun var det praksis, var uddelt, og de øvrige fordelt. Kaffen og det dertilhørende brød var også så småt på vej ud på de respektive borde.

Det var en afgørende forudsætning for at uroen i lokalet dæmpede sig. Personalet kunne nu assistere de sidste ved med klar tape at fastgøre deres plader og sikre, at alle havde *knapper* indenfor rækkevidde.

Med stilheden trådte "forhandlingerne" ved *skranken* i forgrunden:

- *Jamen Magda, du ved da godt, at du ikke kan komme med til cirkusrevyen. Turen ligger på en onsdag og er forbeholdt brugerne, der kommer om onsdagen; men du er kun tilmeldt tirsdag og torsdag*, forklarer Randi.

Magda blev lidt ked af det, så selv om hun gerne ville have tilføjet et argument eller to som kunne tale for

at dispensere for reglerne, så undlod hun, fordi hun er som hovedparten af landets pensionister: Ydmyge mennesker, der selv om de har betalt skat hele livet, nærmest betragter en kop kaffe til fire kr. som en lottogevinst. Desuden blev Randis opmærksomhed overtaget af Dorte, som meget gerne vil have lidt luft i kørestolsringene:

- *Jeg kalder da bare lige på vores normale "puster"*, svarede Randi med vanlig ro og så var den i vinkel; men der var stadig kø, og starten på banko var ved at nærme sig. Tiden for afviklingen var i forvejen indskrænket, så det ville blive meget upopulært at udskyde starten. Ud af øjenkrogene havde Randi også spottet en lidt ældre herre, hvis ansigt hun ikke kunne genkende, hvorfor hun formodede, at han kom til centret for at blive meldt ind.

Hun havde allerede klogelig lagt en strategi:

- *Sæt de dem nu stille og roligt ned, få en kop kaffe på centrets regning og nyd bankospillet, og så kan vi snakke bagefter.*

Han havde imidlertid ikke tålmodighed til at vente på sin tur:

- *Jeg har ikke tid til at stå i kø. Jeg har et vigtigt ærinde*, afbrød han uvenligt. Hvad Randi ikke vidste var, at han var selve Københavns Sundheds og Socialborgmester i egen høje person. Det var jo heller ikke let, da man normalt regner med, at mennesker i dette luftlag opfører sig blot lidt dannet.

- *Ja ja, slå lige lidt koldt vand i blodet. Deres tur kommer også.*

- *Jamen, ved de ikke, hvem jeg er*, råbte han nu, så alle centrets brugere kunne høre ham. Randi måtte træde i karakter for at undgå, at manden fik en uheldig indflydelse på brugernes manerer. Hun greb derfor mikrofonen og slog højtaleranlægget til:

- *Vi har en person stående ved skranken, som ikke ved, hvem han er. Hvis der er nogen som kender ham, må de meget gerne henvende sig her.*

Han er endnu ikke blevet optaget som bruger.

Reno

Opfordring til global boykot af Israel

Af Virginia Tilley

Nu er tiden endelig inde. Efter års interne argumenter, forvirring og tøven er tiden inde til en gennemført international boykot af Israel. Gode grunde til en boykot har der selvfølgelig været i årtier, som stribevis af initiativer allerede viser.

Men Israels krigsforbrydelser er nu så chokerende, dets ekstremisme så tydelig, lidelserne så store, FN så hjælpeløs og det internationale samfunds behov for at standse Israels opførsel så presserende og tvingende, at tiden er moden for global handling.

En koordineret bevægelse for afvisning, sanktioner og boykotter af Israel må opbygges for at sætte en stopper ikke blot for Israels aggressive handlinger og forbrydelser mod menneskeheden, men også, som i Sydafrika, for dets grundlæggende racistiske logik, der har givet inspiration til og stadig er den drivende kraft bag hele det palæstinensiske problem.

Dette andet formål med boykot-kampagnen er faktisk det vigtigste. Opfordringer til boykot har længe henvist til konkrete forbrydelser: Israels stadige angreb på palæstinensiske civile; dets arrogante ligegyldighed over for palæstinensiske civile liv, der "tilfældigvis" er blevet ødelagt under dets myrderier og bombninger; dets målrettede ødelæggelse af palæstinenserne økonomiske og sociale vilkår; dets stadige inddragelse og fragmentering af palæstinensisk jord; dets tortur af fanger; dets foragt for FN-resolitioner og international lov; og i særdeleshed dets afvisning af at tillade palæstinensiske flygtninge at vende tilbage til deres hjemland.

Men boykotten kan ikke nøjes med at sigte mod disse handlinger. Den må rette sig mod deres ideologiske kilde.

Den egentlige krænkelse i forhold til det internationale samfund er den racistiske begrundelse for disse handlinger, som overtræder fundamentale værdier og normer inden for verdensordenen efter 2. Verdenskrig.

Den pågældende racistiske ideologi er hverken subtil eller dunkel. Hr. Olmert selv har gentagne gange tordnet fra den

offentlige talerstol om den "demografiske trussel", Israel er oppe imod: "truslen" om, at for mange ikke-jøder en skønne dag – hvilken rædsel! – vil være borgere i Israel.

Det er den "demografiske trussel", der ifølge israelsk doktrin retfærdiggør, at man forsegler Vestbredden og Gazastriben som friluftsfængsler for millioner af mennesker, hvis eneste virkelige forbrydelse er, at de ikke er jøder.

Det er den "demografiske trussel", ikke sikkerheden (har hr. Olmert forklaret)

Dreng kaster med sten mod israelske besættere i landsby nær Jenin 11. august

ret), der nødvendiggør den skrækkelige mur til at adskille arabiske og jødiske samfund, som nu lever ved siden af hinanden i et fragmenteret landskab, men som ellers måske ville blande sig med hinanden.

"Demografisk trussel" er det hæsligste racistiske udtryk, der stadig anvendes åbent i internationale sammenhænge. På mystisk vis er det blevet tolereret af et undrende internationalt samfund. Men det lader sig ikke længere tolerere.

Det var zionistisk frygt for den demografiske trussel, der var udgangspunkt

for fordrivelsen af den indfødte arabiske befolkning i 1948 og 1967, skabte og har fortsat Israels besættelse af Vestbredden og Gazastriben, inspirerer til dets forfærdelige menneskerettighedskrænkelser mod palæstinenserne, udvikler sig til uroligheder i regionen som angrebet i 1982 på Libanon (der affødte Hizbollah), og fortsat er kraften bag israelsk militarisme og aggression.

Denne åbne officielle racisme og den dermed sammenhørende vold kaster Israel ind i rækken af paria-stater, som Sydafrika tidligere var det ledende emblem for. I begge lande er de indfødte folk blevet plaget og ydmyget af racistisk-nationalistisk logik. Den har også regelmæssigt medført destabilisering af de omkringliggende regioner (vrimlende fulde af "demografiske trusler") og forledt begge regimer til grusomme og hensynsløse angreb. Drevet af en følelse af evig offertilstand har de tiltaget sig moralsk autoritet til at knuse de indfødte horder, der truede med at opløse de organiske afrikaans/jødiske nationer og den hvide/vestlige civilisation, de mente, de var så fornemme repræsentanter for.

Et ydmyget hvidt samfund i Sydafrika endte med at opgive denne myte. Israel klynger sig stadig til den. Den har nu medført, at Israel maser Libanon til støv, idet det forsøger på at eliminere Hizbollah og måske åbne vejen for et angreb på Iran. Fredstilbud fra hele den arabiske verden afvises som det rene skidt.

Endnu en gang er Mellemøsten kastet ud i kaos og turbulens, fordi en normal tilværelse – fred og fuldt demokrati – er en torn i øjet på et regime, der nødvendigvis må se og behandle sine naboer som en eksistentiel trussel for at kunne retfærdiggøre den nedvurdering, der fastholder dets etniske/racistiske karakter og muliggør dets stadige annektering af jord.

Hvordan har denne forargeligt racistiske doktrin kunnet overleve så længe, honoreret med billioner af dollars i årlig støtte fra USA? Vi kender årsagerne.

For alt for mange mennesker i vesten går Israels jødiske karakter i ét med holo-

caust-arven, så det intuitivt giver mening, når Israel hævder at være under stadige angreb.

En dybt forankret jødisk-kristen modvilje mod islam dæmoniserer Israels ofre, som for de flestes vedkommende er muslimer.

Europæiske racistiske fordomme mod arabere (indfødte med brun hud) gør de materielle overgreb mod dem mindre menneskeligt betydningsfulde.

Naive kristne forestillinger om det "hellige land" lader jødisk styre falde naturligt ind i de bibelske landskaber. Idiotiske kristne evangelistiske ideer om åbenbaringen og de sidste tider giver jødisk styre en afgørende plads som forudsætning for Messias' tilbagekomst og det endelige tusindårsrige (selv om jøderne i denne frastødende fortælling bliver stegt bagefter).

Alle disse forestillinger og fordomme, der længe har forhindret international handling, må nu ryddes til side.

Den rå logik i Israels forvredne billede af sig selv og dets racistiske doktriner har fundet umisforståeligt udtryk i øjeblikkets barske virkelighed: de månelandskabsagtige murbrokker, der er tilbage af engang idylliske libanesiske landsbyer, en million desperate mennesker, der prøver på at overleve israelske luftangreb, mens de bærer børn og triller invalide bedsteforældre ned ad veje, der er forvandlet til kratere, og de livløse kroppe af børn hentet ud af støvede kældere under knuste bygninger. Dette er realiteten i Israels nationale doktrin, det direkte resultat af dets racistiske verdensanskuelse. Den bringer alle i fare og må standses.

Kampagnens tilrettelæggelse

Meget af diskussionen har kredset om en boykotkampagne, men indtil videre er den ikke nået længere end til nogle ihærdige, men isolerede grupper. Forsøgene er strandet på de velkendte vanskelige spørgsmål: f. eks. om en boykot er moralsk tvingende for at forkaste Israels vildtvoksende krænkelser af menneskerettighederne eller vil forhindre vigtige kontakter til israelske grupper, eller om et principfast forsvar af international lov nødvendigvis må modereres af (falske) krav om "ligevægt".

I særdeleshed er den sidste tids debatter gået i stå på krav om en akademisk

boykot. Her er bekymringerne rimelige, om end ret snævre. Universiteter yder livsvigtige forbindelser og mulighed for samarbejde, debat og nytænkning. Uden den slags mødesteder og deres intellektuelle udvekslinger, mener nogle, kan man hævde, at arbejdet for en anderledes fremtid forhindres.

Men dette argument er knust i takt med de sydlibanesiske landsbyer, idet israelske universitetsfakulteter er sluttet helhjertet op om den nuværende krig. Som Ilan Pappé gentagne gange har sagt, er Israels universiteter ikke hjemsted for oplyst tankevirksomhed. De er smeltdigler for reproduktion af racistisk zionistisk logik og handling, idet de observerer og filtrerer tilladelige ideer.

De fremstiller de sagførere, der forsvare besættelsesregimet og administrerer dets illegale "domstole", de civile planlæggere og ingeniører, der tegner og bygger bosættelserne på palæstinensisk jord, de økonomer og bankmænd, som planlægger og gennemfører de bevillinger, der skaffer det økonomiske grundlag for bosættelserne, geologerne, som letter beslaglæggelsen af palæstinensiske vandledninger, lægerne, der behandler de torterede, så de kan torteres igen, historikerne og sociologerne, som skaber mening i et nationalt samfund ved at opretholde de officielle løgne om dets egen fortid, og de digtere, skuespilforfattere og romanforfattere, der forfatter det nationalistiske værk, som forherliger det hele og (i det mindste internt) får det til at give moralsk mening.

De af os, der har mødt jødiske israelske akademikere på israelske universiteter, finder, at langt de fleste af dem, velmenende liberale medregnet, bevæger sig i en mærkelig og enestående boble af virksomme indbildninger. De fleste af dem ved ingenting om palæstinensisk livsform, kultur eller erfaring. De ved bemærkelsesværdigt lidt om besættelsen og dens realiteter, som knuser mennesker, der bor lige på den anden side af den nærmeste bakke. De har indoptaget forenkende forestillinger om den afvisende Arafat, det terroristiske Hamas og den høflige Abbas.

I denne særlige ø-verden af illusioner taler de nonsens om uvirkelige faktorer og indbildte begivenheder. At gøre forsøg på at få deres antagelser til at give mening er ikke mere produktivt end at konversere om Mellemosten med Bush-

administrationens nykonservative, som også befinder sig i en mærkelig boble af uvidenhed og fantasi.

Bortset fra nogle få modige og hjem-søgte sjæle er dette de israelske universiteters verden. Den ændrer sig ikke, før den bliver nødt til det – når betingelserne for dens selvreproduktion bliver skadet og dens selvbedrag for iøjnefaldende.

Det virkelige mål: At ændre mentaliteter

Universiteterne repræsenterer og reproducerer den boble, den israelske jødiske befolkning som helhed lever i. Og ingen forlader sin boble frivilligt. I Sydafrika klyngede afrikaanerne sig til deres egen boble – deres selv-frikendende myter om historie, civilisation og race – indtil de blev tvunget af eksterne sanktioner og den sammenstyrtende nationaløkonomi til at tænke de myter om igen.

Deres modvilje mod at gøre det var racistisk, men ikke udelukkende ondsindet. Mange venlige og velmenende afrikaanere troede simpelthen ikke på, at de behøvede at ændre de ideer, der for dem fremtrådte som det givne, og som havde skabt deres virkelighed. (En anset afrikaansk ven her i landet husker sit liv i apartheidens Sydafrika som at deltage i *The Truman Show*, en film, hvori en mand uden at vide det vokser op i et fjernsynsshow, der foregår i en kunstig kuppeldækket verden udformet, så den ligner en lille by).

Da deres virkelighed faldt fra hinanden, var der pludselig ingen, der ville indrømme, at de nogensinde havde troet på den eller støttet den.

Det zionistiske verdenssyn er et endnu mere fuldstændigt system. Alle historiske og geografiske detaljer er fremskaffet, så de kan skabe en fuldstændig mytisk verden, hvori jøderne har rettighederne til jorden og palæstinenserne ingen har. Det er en fuldstændig virkeliggjort konstruktion, ganske som de hebræiserende kort, der omhyggeligt blev tegnet af den zionistiske bevægelse i 1930'erne for at udradere det gamle arabiske landskab og erstatte det med hebræiske bibelske referencer.

Det er også vældig modstandsdygtigt. De "nye historikere" har afsløret den fremherskende historiske fortælling om 1948 og 1967 som en eneste bunke indbildninger, men de samme indbildninger

gentages stadig af statslige institutioner for at forsikre både israelske og diasporajøder om deres uskyld og deres sags retfærdighed. Det store flertal af israelere bliver derfor bekvemt ved med at leve i deres Truman Show og ser endda ethvert ydre pres eller enhver kritik som en bekræftelse af det.

Vi behøver ikke noget mere tydeligt udtryk for denne kampagnes succes end den overvældende opslutning blandt israelske jøder til det katastrofale angreb på Libanon, der finder sted i øjeblikket, som afspejler deres oprigtige tro på, at atommagten Israels eksistens faktisk er truet af en guerillagrube, der affyrer kartoucher hen over grænsen. Rystende, som den er for iagttagere, er denne opfattelse god at blive klog af.

At tvinge folk, der er hyllet i en sådan verdensanskuelse, til at revidere deres opfattelser, deres historiske myter og deres egne bedste interesser, kræver to indsats:

[1] Alvorligt ydre pres: dvs. en fuldstændig boykot, som underminerer Israels evne til at opretholde de økonomiske standarder, dets borgere og virksomheder forventer, og som de forbinder med deres egen progressive selvforståelse, og

[2] klar og urokkelig tilslutning til boykottens mål, der – i Israel som i Sydafrika – må være ubegrænset lighed, værdighed, sikkerhed og velfærd for alle i landet, inklusive palæstinenserne, hvis nedarvede kultur er opstået der, og den jødiske befolkning, der har bygget et nationalt samfund der.

Denne kombination er væsentlig. Ingenting andet kan fungere. Diplomati, trusler, argumenter, "fredsproces" og forhandling vil alt sammen være til ingen nytte, før et ydre pres får hele Israels jødiske befolkning til at revidere sit verdenssyn. Dette pres kræver hele det spektrum af boykotter, sanktioner og isolering, verden kan udøve. (Den sydafrikanske intellektuelle Steven Friedman har tørt konstateret, at den eneste måde at få et etableret settler-kolonialt regime bragt til fald på er at lade det vælge mellem profit og identitet. Profitten, siger han, vinder hver gang).

Hvad der skal stiles mod

Heldigvis ved vi fra erfaringen med Sydafrika, hvordan vi skal gå frem, og antallet af strategier vokser. De grundlæggende

metoder for en international boykotkampagne er velkendte.

Først arbejder hvert menneske i sine umiddelbare omgivelser. Folk kan argumentere for, at deres skoler og universiteter, foreninger, klubber og kirker trækker sig ud af selskaber, der investerer i Israel. Boykot enhver sportsbegivenhed, der giver plads for et hold fra Israel, og samarbejd med planlæggere for at udelukke dem. Deltag ikke i, og besøg ikke, noget israelsk kulturarrangement – film, teaterstykker, musik, kunststillinger.

Undgå at samarbejde med israelske professionelle kolleger, hvis det ikke handler om antiracistisk aktivisme. Inviter ikke nogen israelsk akademiker eller forfatter til at deltage i nogen konference eller noget forskningsprojekt, deltag ikke i deres paneler, og køb ikke deres bøger, medmindre deres arbejde er direkte involveret i antiracistisk aktivisme. Besøg ikke Israel, undtagen med henblik på antiracistiske aktiviteter.

Køb ikke varer fremstillet i Israel: begynd at kontrollere afmærkningen af olivenolie, appelsiner og tøj. Sig til folk, hvad I gør, og hvorfor. Opret diskussionsgrupper overalt for at forklare hvorfor.

For at få ideer og finde allierede, så prøv at gå ind på Google, og søg på de "boykot Israel"- og "sanktioner mod Israel"-kampagner, der opstår rundt omkring i verden. Lær disse allierede at kende, som f.eks. de største kirker, og fortæl folk om dem. For at få flere ideer, så læs en historisk fremstilling af boykotten af Sydafrika.

For det andet, så lad jer ikke forvirre af liberale zionistiske alternativer, der argumenterer mod en boykot til fordel for "dialog". Hvis vi overhovedet kan uddrage nogen konklusion af det sidste halve århundrede, er det, at uden boykot kommer dialogen ingen vegne.

Og lad jer ikke forvirre af liberale zionistiske argumenter om, at Israel vil lade palæstinenserne få en stat, hvis de bare gør dit eller dat. Israel er i forvejen den eneste suveræne magt i Palæstina: de fragmenter, der er tilbage til palæstinenserne, kan ikke udgøre en stat. Spørgsmålet nu er ikke, om der kun er én stat, men hvilken slags stat det er. Den version, der findes i øjeblikket, er apartheid, og den må ændres.

Hvor vanskeligt det end er at opnå, og hvor skræmmende det end er for jødiske

israelere, er den eneste retfærdige og stabile løsning fuldt demokrati.

For det tredje, vær forberedt på en modstand mod boykotten, som vil være langt mere højroset, mere ondskabsfuld og mere farlig, end den var mod boykotten af Sydafrika. Læs og saml solide dokumenterede kendsgerninger. Støt hinanden højt og offentligt mod de uundgåelige anklager for antisemitisme. Og støt jeres medier mod samme anklager.

Skriv til nyhedsmedierne, og forklar, hvem de "israelske medie-teams" er for øjeblikket. Det meste af den pro-israelske aktivisme øser direkte af den israelske regerings propagandaprogrammer til udlandet. Sæt fokus på denne kendsgerning. Dan grupper for at imødegå deres pres på aviser, radiostationer og fjernsynskanaler. Lad dem ikke tage magten over den offentlige debat eller intimidere den.

Ved højt og tydeligt (og oprigtigt) at insistere på, at målet er fuld ligestilling mht. anseelse og rettigheder for alle borgere i Israel-Palæstina, inklusive de flere millioner jødiske borgere i Israel, skal I afvise deres grundløse påstande om antisemitisme.

For det sidste, hold fast ved de principper, der styrer boykottens mission. Giv ikke plads til det mindste anstrøg af antisemitisme i jeres egen gruppe eller bevægelse. Der er bestemt antijødiske racister i landskabet, og de strømmer til denne slags kampagner som kakerlakker. De vil forvirre og opsluge jeres energi, mens de underminerer, forringer og ødelægger boykotbevægelsen. Nogle er zionistiske spioner, som gør det med vilje. Hvis I ikke kan ændre deres holdning (og brug ikke for meget tid på at prøve på det, for de vil misbruge jeres anstrengelser til at spilde jeres tid og aflede jeres energi), så afslør dem, ekskluder dem, ignorer dem, giv jer ikke af med dem. De er fjender af en fredelig fremtid, ikke dens allierede – en del af problemet, ikke dets løsning.

Boykot bagmanden

Det er på tide også at rette internationalt pres mod det medskyldige USA. Det er umuligt i dag at udøve effektiv boykot mod de Forenede Stater, fordi dets varer er alt for allestedsnærværende i vores liv. Men det er nemt og hurtigt at rette en boykot mod emblematiske USA-produk-

ter og senere dets vigtigste virksomheder.

Især er det let at boykotte de store globale kæder som Coca-Cola, MacDonald's, Burger King og KFC, der har været løftestænger for antidemokratisk presion mod regeringer over hele verden. Ved sin hæslige monopolpraksis spiller Coke i alle tilfælde en grim rolle i udviklingslandene (se f.eks. www.killercoke.org). Tror I, I vil savne disse levnedsmidler for meget? Er det at indtage noget andet i en periode for stort et offer, når man ser, hvad der sker med folk i Libanon? Og tænk på de lokale varer, I så støtter! (Og hvor sunde I bliver).

I USA vil resultatet af disse forholdsregler måske være lille. Men i Afrika, Latinamerika, Europa og de arabiske og muslimske verdener kan det at boykotte disse berømte mærker vinde national betydning, og indvirkningen på selskabernes profitter vil være enorm. Under vurderer aldrig de amerikanske virksomheders betydning som løftestænger for USA's udenrigspolitik. De er den eneste magt, der konsekvent støtter den.

Men husk altid, altid, på formålet og visionen. Vrede og had udsprunget af katastrofen i Libanon må ikke kanaliseres ind i modvold og hævn, men i principfast aktivitet. Væbnet kamp mod en besættelse er stadig lovlig og, hvis den håndteres korrekt (uden drab på civile), et nøgleredskab. Men formålet med alle vore anstrengelser, med hver eneste aktivitet, må være at skaffe sikkerhed til alle og bygge en ny, fredelig fremtid.

Det er meget vanskeligt midt i vores moralske forargelse at holde sig på den rette vej. Men den udfordring er velkendt, både for menneskerettighedskampagner og for alle de tre monoteistiske religioner. Det er det, islam kender som den "store jihad" – hjertets kamp. Den må være ledestjernen for denne indsats, som vi må forsvare i fællesskab.

Virginia Tilley er professor i statsvidenskab, amerikansk statsborger ansat i Sydafrika, og forfatter til "The One-State Solution: A Breakthrough for Peace in the Israeli-Palestinian Deadlock" (University of Michigan Press and Manchester University Press, 2005).

Oversat af msj for Boykot Israel efter Electronic Intifada 7.8.2006

Vestbredden: Flere sårede demonstranter, heriblandt dansker

En fredelig protestdemonstration udviklede sig sidste fredag (11.08) til et voldsorgie mod internationale og palæstinensiske demonstranter på Vestbredden.

Fjorten mennesker, tre palæstinensere og elleve internationale fra bl.a. Danmark, Sverige og England blev såret. En israelsk aktivist blev ramt af gummikugler tæt ved øret og ligger bevidstløs.

Den danske fredsvagt Rina Krøyer blev slået på benene og i hovedet med en geværkolbe og ligger nu på hospitalet med hjernerystelse.

Budrus: Nye israelske overgreb

Fredag samledes den lokale befolkning i Bil'in i en protest mod de israelske bombninger i Libanon.

"De havde malet bannere og dukker med teaterblod, og vi sang sange," fortæller den 35-årige Rina fra sygesengen.

Demonstrationen nåede dog ikke særligt langt, førend det gik galt: "Soldaterne var med det samme meget aggressive. De slog med store stokke og affyrede chokgranater. Meget hurtigt begyndte de også at skyde gummikugler efter folk, som flygtede," siger Rina videre.

Demonstrationen havde delt sig i tre grupper, og Rina befandt sig i den forreste del. Dem, der løb væk, blev jagtet af soldater og slået.

Hun forklarer: "Vi satte os ned på jorden med hinanden i armene og ville ikke flytte os. Der skete en masse bagved os, men vi blev i første omgang forskånet for tåregassen, da vi var så

tæt på soldaterne. De ville have os væk, men vi flyttede os ikke, før en såret skulle transporteres væk. Derefter samledes vi hurtigt igen, og herefter begyndte soldaterne at tæske løs på os".

Men soldaterne slog så hårdt, at demonstranterne ikke var i stand til at bevæge sig væk, og dette fik soldaterne til at slå endnu mere.

"Den israelske kommandant kunne ikke styre sine soldater, fortalte vores israelske venner os bagefter. Han ringede efter hjælp hos en anden deling, men de ville ikke komme," fortæller Rina.

Den hyppige vold

For knap to uger siden oplevede Rina også at blive slået. Det skete i byen Hebron.

Her befinder sig konstant internationale fredsvagter og andre menneskerettighedsaktivister, fordi den lokale civile befolkning dagligt oplever overgreb fra bosætternes side. Uanset om palæstinenserne er skolebørn eller skrøbelige gamle, oplever de at blive spyttet på, kastet sten efter eller slået på af bosættere. Disse overgreb begås ofte af bosætterbørn helt ned til syv-otteårsalderen.

Mens Rina og en anden dansk fredsvagt, 22-årige Camilla Low fra København, gik rundt i Hebrons gader for at eskortere en palæstinenser til sit hjem, kom en gruppe på 25 bosætterbørn mellem otte og fjorten år imod dem og begyndte at slå ud efter dem.

Om volden og den israelske besættelse siger Rina:

"I går var de israelske soldater fuldstændig sindssyge i deres opførsel. Men bosætterne i sidste uge var på en måde værre, for de ville slå os ihjel!"

Rina har det efter omstændighederne godt. Hun har dog stadig svært ved at gå og skal blive på hospitalet nogle dage.

Palæstina Fredsvagter

Åbent Brev til produktionskollekti- vet Svanholm fra Boykot Israel- Kampagnen

Vi har i Boykot Israel-Kampagnen modtaget flere henvendelser her i foråret og sommeren 2006 fra personer, der i forskellige supermarkeder – chokerede – har konstateret, at Svanholm sælger

økologiske kartofler fra Israel.

Nu er det ikke ukendt for Svanholm, at der i Danmark findes en Boykot Israel-Kampagne, der opfordrer til boykot af varer fra besættelsesmagten Israel. Det gør vi for at lægge pres på staten

Israel, økonomisk og politisk, med det formål at få afsluttet besættelsen, og det gør vi for at fremme kendskabet i den danske befolkning til den såkaldte Israel-Palæstina-konflikt, som jo reelter en ulovlig besættelse.

Vi forstår slet ikke, at Svanholm prioriterer økologiske og kommercielle hensyn højere end solidaritet med det besatte palæstinensiske folk. Hundredvis af palæstinensiske organisationer opfordrer til boykot af og sanktioner mod Israel.

Denne skrivelse vil i den kommende tid være at finde på hjemmesiden www.boykotisrael.dk sammen med fotos af jeres Israel-importerede varer, ligesom jeres svar på denne henvendelse vil blive lagt på hjemmesiden

– indtil Svanholm beslutter at boykotte alle varer fra Israel. Og det sidste er naturligvis, hvad vi håber på.

Med venlig hilsen

Boykot Israel-Kampagnen

9. august 2006

København:
**Stormøde i Boykot
Israel-Kampagnen**
*Stormøde for nye og gamle aktivister
i Boykot Israel-Kampagnen i
København*

Torsdag d. 24. august kl. 19.00

**Butik Cikaden,
Griffenfeldsgade 41, Nørrebro**

Dagsorden bl.a.:

1. Forslag til kommende aktiviteter
2. Nedsættelse af arbejdsgrupper
3. Ideer til nye boykot-materialer (en ny Boykot Israel-T-shirt vil blive præsenteret)
4. Sabra og Shatila-mindearrangement d. 13.9
5. Kommende møder

*Alle, der støtter kampagnen,
er velkomne.*

Boykot Israel København
– 26 47 65 98

EUs terrorlovgivning skaber kaos

EUs terrorlove har i sommerens løb givet anledning til kaos og forsinkelser i Københavns Lufthavn i Kastrup. Samtidigt har handels-, transport- og serviceerhvervenes interesseorganisation HTSI analyseret konsekvenserne af terrorlovgivningen. Og konklusionen er klar: Transportsektoren påtvinges tvivlsomme investeringer for milliarder.

- Terror er alvorligt problem som kræver alvorlige løsninger. Men EUs terrorlovgivning er useriøs, uigennemtænkt og fuldstændig uacceptabel. Den er fyldt med urimelige krav om tiltag der ofte ikke har nogen dokumenteret værdi for borgernes sikkerhed, men som til gengæld underminerer borgernes retssikkerhed i uhyggeligt omfang.

- I Folkebevægelsen bakker vi op om kritikken af terrorlovgivningen fra HTSI. Vi har ved gentagne lejligheder påpeget problemerne ved behandlingen af terrorlovgivningen i parlamentet, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Mindeord

Lisbeth Larsen

Dagbladet Arbejderens redaktør op gennem 80'erne Lisbeth (Elisabeth) Larsen er død, 56 år gammel.

Som ganske ung blev Lisbeth aktiv i De Danske Vietnamkomiteer. Hun fortsatte sit politiske engagement op gennem 70'erne i den marxistisk-leninistiske bevægelse, og hun spillede en betydelig rolle ved stiftelsen af det revolutionære DKP/ML i 1978. I mere end 10 år var hun medlem af partiets CK og dets daglige ledelse.

Hun stod i spidsen for Arbejderens overgang fra 14-dages blad til dagblad og var redaktør af Dagbladet Arbejderen gennem den første krævende tid, hvor avisen var det eneste marxistisk-leninistiske dagblad i Vesteuropa.

I 1989 blev Lisbeth ramt af en alvorlig psykisk sygdom, som ikke senere tillod hende at genoptage sit politiske virke. På trods af sygdommen gennemførte hun derpå en uddannelse som geolog ved Københavns Universitet.

KR

Alfonsen

*kan placeres hvor som helst,
og gøre og sige og mene som dens herre
At dens profession som journalist
under den herskende borgerlige soc.dem.ske rangorden,
kan føre vidt omkring, og lige ind på Christiansborg,
i hvilket som helst parti som byder sig
for at sige hvad befales,-
er for den lige så selvfølgelig
som hyrens velbetalte størrelse ...*

NB

Der er noget galt i Danmark ...

Efter en lang sommer, hvor jeg har været langt væk fra dagligdagen det meste af tiden, var det en brat opvågning at "vende hjem".

Det var glippet med en enkelt bogaflevering, pris 80 kr. Desuden var fristen for udskiftning af klippekort udløbet, pris 150 kr. Der var ingen 'kære mor'. Uopmærksomhed og afslapning afstraffes.

Vennerne havde værre historier. En af dem havde for 12 år siden en gæld til Magasin du Nord på 8.776,30 kr. Dem havde han ikke hørt fra i mange år, men så stod fogeden pludselig ved døren og forlangte et udlæg i andelslejligheden på over nitten tusind kr. Da Magasin blev solgt til Island, blev de gamle fordringer solgt fra til bl.a. ebh-finansservice. De mente sig nu berettiget til at opkræve gælden med renters rente, trods det at rentekrav har en femårs forældelsesfrist – og derved sætte manden fra hus og hjem.

En anden havde givet en afrikaner husly. Da politiet mente, afrikaneren manglede opholdstilladelse, troppede de op for at kontrollere hans identitet, skønt alt var i orden. Og tillod sig samtidig at true med sagsanlæg for at skjule en illegal indvandrer og ikke oplyse kommunen om skat. Min ven, der til daglig producerer lokal-tv, mente, at det er tilladt at optage video i sin egen lejlighed, men fik beskeden: "Nu sætter du dig der og sletter det, du har optaget," mens betjenten raslede med hånd-

jernene. Da der blev filmet fra altanen, da betjentene gik, vendte de tilbage og truede med at sparke døren ind.

Min kommentar: Du skal heller ikke tro, at du er sikker i dit eget hjem.

På mailen lå bl.a. historien her fra Støttekredsen for flygtninge i fare:

Sidste sommer første politiet krig mod Cirkus Christiania, og stadig er det hverdag at kvinder og børn gamle og unge bankes af ordensmagten

En afghansk flygtning fik asyl for fem et halvt år siden. Hans to små børn har opholdstilladelse. Børnenes mor har fået afslag på familiesammenføring og besked på at rejse ud af Danmark.

Moderens forbyrdelse er, at hun er fra Ukraine, og at de blev gift, efter at manden havde fået asyl. Så kan de jo alle fire tage ophold i Ukraine, siger Udvisningsstyrelsen.

Der er bare den hage ved det, at i Ukraine har manden ikke asyl, og heller ikke arbejde, og ægteparret ingen bolig.

Her i Danmark har manden asyl, bolig og arbejde og kan forsørge sine børn.

Støttekredsens bitre kommentar: Hvor godt for danskerne at leve i en umenneskeliggørende stat.

Også uddrag fra en mail fra Christiania skal med her:

31. juli 2006. Tre historier fra de sidste dage.

En pige, ca. 155 cm. høj, 50 kg., arresteres hårdhændet, sparkes i siden af en betjent.

En anden pige, ca. 160 cm., 55 kg. Fængsles, stripes til trusse og top i

kameraovervåget celle. Hendes forespørgsel om toiletbesøg ignoreres på trods af, at hun har menstruation. Efter vagtskifte tillades hun toiletbesøg.

Politiet har ved anholdelsen taget alle hendes smykker, men har glemt et smykke, som hun nu kommer i tanke om og vil aflevere. I stedet for at betjentene tager imod den fremstrakte hånd med smykket, angriber betjentene pigen inde i cellen, hvor hun bliver særdeles voldeligt håndteret.

En privat fest bliver angrebet af en større styrke betjente, der tæsker løs med knipler på tilfældige gæster. Mange må på skadestuen.

Hvor blev menneskeretighederne af? Hvor blev retsstaten af?

Jeg er vist ikke velkommen i mit land.

GBe

OKTOBER BOG BUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14-17.00

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

2. september – en skillevej

Den 17. maj 2006 var på flere måder en kovending. Den borgerlige-socialdemokratiske krisepolitik, der siden murens fald er blevet gennemført relativt stille og roligt, blev for første gang mødt af massive protester først og fremmest repræsenteret af et 6-cifret antal demonstrerende alene i København. Det var samtidig første gang i samme periode, at LO-toppen gav luft til en markering, mens de ellers havde erklæret demonstrationer for et historisk forældet redskab.

Den store bredde i protestbevægelsen på tværs af køn, alder, fag arbejdere og studerende indeholdt et tydeligt politisk budskab:

- * Pensionsalderen skal bevares
- * Nej til yderligere forringelser af efterlønnen
- * Nej til nye forringelser af dagpengene
- * Bevar SU'en
- * Praktikpladser til alle
- * Afskaf starthjælpen
- * **VELFÆRDSREFORMEN SKAL SKROTTES!**

Allerede samme aften havde Helle Thorning-Schmidt travlt på én og samme tid at omfavne bevægelsen og dens protester ved at erklære, at det var en opbakning til Socialdemokraternes forhandlingsvilje, der tilmed indeholdt en forringelse af såvel efterlønsordningen som pensionen og pensionsalderen.

Der gik ikke lang tid før forliget var en kendsgerning, hvilket venter på at blive vedtaget i den nye folketingssamling. LO's top og de respektive forbundsledelser – med få undtagelser (heriblandt FOA) reagerede prompte med en opbakning til forlig og Socialdemokrati. For andre faglige lederes side var forringelserne indskrænket til forringelser i efterlønsordningen.

Forliget indeholdt blandt andet:

2. septemberkonferencen er fra start af forsøgt reduceret til et parlamentarisk redskab for et bovlamt socialdemokrati. Hvis gejsten fra 17. maj skal holdes må andre kræfter end de ledende i initiativet slå igennem.

Faglig kommentar

- *2 års udsættelse af tilbage-trækningsalderen til pension som efterløn
- * Stramninger af rådighedsreglerne
- Fremskyndelse af tidspunktet for tvangsaktivering
- * 55-59-årige fratages retten til forlængede dagpenge
- * 58-59-årige arbejdsløse fritages ikke længere for aktivering
- * Forskellige tilskudsordninger til arbejdsgivere, der "aftager" arbejdsløse**

Nok så vigtigt blev ingen af de unges krav hørt eller berørt.

Unge og deres uddannelsesorganisationer krævede sammen med bevægelser som Aktivistgruppen "Velfærdsmissionen" at kampen mod anti-velfærdsreformen skulle fortsættes.

Sommeren er ved at gå på hæld. Der er omkring halvanden måned til at den næste folketingssamling mødes – og forliget skal realiseres i en reform. Det er nu, at fronten mod reformen skal smedes og styrkes. Det franske forår lærte os, at hvis bevægelsen er stærk nok, så er det muligt at få trukket selv en vedtaget lov af bordet.

Det vil være oplagt at diskutere på den indkaldte Velfærdskonference, der

afholdes den 2. september på vegne af netop 2. septemberinitiativet, som er en række faglige og uddannelsessøgendes organisationer.

Indholdet i konferencen skal bestå af to dele:

- For det første skal der være en bred politisk drøftelse, hvor der bl.a. er indlæg fra fagbevægelsen, den alternative velfærdskommission og fra elev – og studenterbevægelsen, og der skal vedtages en udtalelse.

- Den anden del af konferencen skal bestå af en bred drøftelse af mulige aktiviteter, som kan gennemføres i de deltagende organisationer samt i lokale velfærdsnetværk.

Der er malet med så bred en pensel, så det til hver en tid sikrer de dominerende og pengestærke kræfter at indsnævre formålet uden at komme i karambolage med de vedtagne, nedskrevne beslutninger. Anders Olesen fra Fagligt Ansvar udlægger eksempel teksten således:

- Det vigtigste formål med konferencen er at give startskuddet til en ny politisk udvikling, hvor kræfter i fagbevægelsen, elevbevægelsen, de politiske ungdomsorganisationer og andre græsrodder udarbejder det grundlag, som oppositionen kan komme til magten på **efter næste valg**, siger Anders Olesen, sekretariatet Fagligt ansvar. (vores fremhævning).

I samme moment lykkes det ham at understrege at modstanden er indskrænket til efterlønsordningen:

- Jeg er enig i at 17. maj demonstrationerne var en succes, som modificerede regeringens velfærdsudspil. Men jeg beklager ændringerne på efterlønnen, de går i den forkerte retning

- Konferencen skal ikke bruges til at skændes om den aftale, der er indgået, afslutter Anders Olesen, der hermed forsøger at lægge låg på de mange, der fortsat vil kæmpe. **FJ**